

Ročník 1993

SBÍRKA ZÁKONŮ ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 46

Rozeslána dne 29. června 1993

Cena Kč 9,70

O B S A H:

182. Zákon o Ústavním soudu

183. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 42/1992 Sb., zákona č. 93/1992 Sb. a zákona České národní rady č. 39/1993 Sb.

184. Opatření České národní banky jímž se stanoví podmínky pro obchod s devizovými prostředky prováděný devizovými bankami na vnitřním devizovém trhu

Redakční sdělení o opravě chyby v zákonu č. 171/1993 Sb.

182

ZÁKON

ze dne 16. června 1993

o Ústavním soudu

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ ORGANIZACE ÚSTAVNÍHO SOUDU

§ 1

Ústavní soud se skládá z předsedy, dvou místopředsedů a dalších soudců.

Předseda a místopředsedové Ústavního soudu

§ 2

Prezident republiky jmenuje ze soudců Ústavního soudu (dále jen „soudce“) předsedu a dva místopředsedy Ústavního soudu.

§ 3

(1) Předseda Ústavního soudu

- a) zastupuje Ústavní soud navenek,
- b) vykonává správu Ústavního soudu,
- c) svolává zasedání pléna Ústavního soudu (dále jen „plénium“), určuje pořad jeho jednání a řídí jednání,
- d) jmenuje předsedy senátů Ústavního soudu (dále jen „senát“),
- e) plní další úkoly, které mu ukládá zákon.

(2) Nepřítomného předsedu Ústavního soudu zastupují místopředsedové Ústavního soudu v rozsahu a pořadí stanoveném plénem.

(3) Předseda Ústavního soudu může se souhlasem pléna pověřit místopředsedy trvalým plněním některých svých úkolů.

Soudci

§ 4

(1) Funkce soudce je veřejnou funkcí.

(2) Soudce nelze stíhat pro přestupek.

(3) Výkon funkce soudce je neslučitelný s jinou placenou funkcí nebo jinou výdělečnou činností, s výjimkou správy vlastního majetku, činnosti vědecké, pedagogické, literární a umělecké, pokud taková činnost není na újmu funkce soudce, jejího významu

a důstojnosti a neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost rozhodování Ústavního soudu.

(4) Výkon funkce soudce je neslučitelný též s členstvím v politické straně nebo v politickém hnutí.

§ 5

Soudce je povinen zachovávat mlčenlivost o věcech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s výkonem soudcovské funkce. Tato povinnost trvá i po zániku soudcovské funkce.

§ 6

(1) Prezident republiky si vyžádá od Senátu souhlas ke jmenování soudce.

(2) Není-li souhlas podle odstavce 1 dán do 60 dnů poté, kdy si jej prezident republiky vyžádal, jen proto, že Senát v uvedené lhůtě o této věci nehlasoval, platí, že k jmenování soudce Senát souhlas dal.

§ 7

(1) Soudce se může své funkce vzdát prohlášením učiněným osobně do rukou prezidenta republiky. Brání-li mu v tom závažné okolnosti, může tak učinit prohlášením sepsaným formou notářského zápisu.

(2) Funkce soudce zaniká dnem následujícím po dni, v němž soudce učinil prohlášení podle odstavce 1 nebo v němž bylo prohlášení podle odstavce 1 prezidentu republiky doručeno.

(3) Funkce soudce dále zaniká

- a) uplynutím doby, na kterou byl soudcem jmenován,
- b) dnem, kdy soudce přestal být volitelný do Senátu,
- c) dnem právní moci rozsudku, kterým byl soudce odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně,
- d) vyhlášením usnesení Ústavního soudu o zániku funkce podle § 144.

(4) Uvolní-li se místo soudce, protože jeho funkce podle odstavce 3 zanikla, sdělí to předseda Ústavního soudu neprodleně prezidentu republiky.

Asistenti soudců

§ 8

(1) Každému soudci je jmenován alespoň jeden asistent soudce (dále jen „asistent“).

(2) Asistenta jmenuje a odvolává předseda Ústavního soudu na návrh soudce, o jehož asistenta se jedná.

§ 9

(1) Asistentem může být jmenován občan České republiky, který je způsobilý k právním úkonům, je bezúhonný, má úplné vysokoškolské právnické vzdělání a byl nejméně pět let činný v právnickém povolání.

(2) Asistent se může své funkce vzdát; funkce asistenta zaniká dnem následujícím po dni, v němž bylo oznámení o vzdání se funkce doručeno předsedovi Ústavního soudu.

(3) Funkce asistenta dále zaniká

- a) zánikem funkce soudce, jehož asistentem byl jmenován,
- b) dnem právní moci rozsudku, kterým byl asistent soudce odsouzen pro trestný čin,
- c) odvoláním.

(4) Asistent soudce je povinen zachovávat mlčenlivost o věcech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s výkonem své funkce. Tato povinnost trvá i po zániku jeho funkce. Této povinnosti jej může zbavit předseda Ústavního soudu.

§ 10

Postavení soudců a asistentů v pracovních vztazích

Na pracovní vztahy vyplývající z funkce soudce a asistenta se vztahují ustanovení zákoníku práce, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Plénium

§ 11

(1) Plénium je složeno ze všech soudců. Pokud tento zákon nestanoví jinak, může plénium jednat a usnášet se, je-li přítomno alespoň deset soudců.

(2) V plénu Ústavní soud rozhoduje

- a) o zrušení zákonů nebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“),
- b) o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy,
- c) o ústavní žalobě Senátu proti prezidentu republiky uvedené v čl. 65 odst. 2 Ústavy podle čl. 87 odst. 1 písm. g) Ústavy,
- d) o návrhu prezidenta na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu uvedeného v čl. 66 Ústavy podle čl. 87 odst. 1 písm. h) Ústavy,
- e) o tom, zda rozhodnutí o rozpuštění politické strany nebo jiné rozhodnutí týkající se činnosti

politické strany je ve shodě s ústavními nebo jinými zákony podle čl. 87 odst. 1 písm. j) Ústavy,

- f) v ostatních věcech podle čl. 87 odst. 1 Ústavy, pokud senát nerozhodl, protože žádný z návrhů na usnesení nezískal většinu hlasů (§ 21 odst. 1),
- g) o stanovisku k právnímu názoru Senátu, které se odchyľuje od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu (§ 23),
- h) o dalších věcech podle čl. 87 odst. 1 Ústavy, pokud si to vyhradí,
- i) o úpravě svých vnitřních poměrů,
- j) o ustavení senátů a o pravidlech rozdělení agendy mezi ně.

§ 12

(1) Každý soudce je oprávněn podat při poradě před zahájením hlasování návrh na rozhodnutí.

(2) Každý soudce je povinen hlasovat pro některý z návrhů na rozhodnutí, který byl předložen před zahájením hlasování.

(3) Nezíská-li žádný z návrhů na rozhodnutí potřebnou většinu (§ 13), hlasování se opakuje s tím, že před započatím hlasování se soudci, o jejichž návrzích se hlasovalo, vyjádří, zda na svých návrzích setrvávají; soudci mohou předložit jiné návrhy na rozhodnutí.

(4) Jestliže postupem podle odstavců 1 až 3 nedojde k přijetí rozhodnutí, hlasuje se o dvou návrzích, které v předcházejícím hlasování získaly nejvíce hlasů.

(5) O zastavení kárného řízení (§ 139 odst. 1), námitkách proti usnesení v kárném řízení (§ 142 odst. 1 a 3) a o návrhu na usnesení, že soudci jeho funkce zaniká (§ 144 odst. 1), se hlasuje tajně.

§ 13

Rozhodnutí pléna je přijato, jestliže se pro ně vyslovila většina přítomných soudců. Jde-li však o rozhodnutí podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a g) nebo h) Ústavy nebo o rozhodnutí přijímané na základě právního názoru, který se odchyľuje od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu, je přijato, jestliže se pro ně vyslovilo alespoň devět přítomných soudců.

§ 14

Soudce, který s rozhodnutím pléna ve věcech uvedených v § 11 odst. 1 písm. a) až h) nebo s jeho odůvodněním nesouhlasí, má právo, aby jeho odlišné stanovisko bylo uvedeno v protokolu o jednání a aby bylo připojeno k rozhodnutí s uvedením jeho jména.

Senáty**§ 15**

(1) Pro rozhodování věcí podle čl. 87 odst. 1 Ústavy, které nepatří do působnosti pléna, vytváří Ústavní soud ze soudců čtyři tříčlenné senáty.

(2) Předseda a místopředsedové Ústavního soudu nemohou být stálými členy senátu.

§ 16

Rozdělení agendy mezi senáty určí na dobu kalendářního roku předseda Ústavního soudu rozvrhem práce podle pravidel stanovených plénem.

§ 17

(1) Předsedu senátu jmenuje předseda Ústavního soudu na dobu jednoho roku. Soudce nemůže být do této funkce jmenován ve dvou letech následujících za sebou.

(2) Nepřítomného předsedu senátu zastupuje větším nejstarší stálý člen senátu.

§ 18

(1) Nepřítomného člena senátu dočasně zastoupí soudce určený pro tento senát rozvrhem práce.

(2) Zastupujícím členem senátu může být i předseda nebo místopředseda Ústavního soudu.

§ 19

(1) Zasedání senátu svolává a jeho jednání řídí předseda senátu.

(2) Senát je způsobilý jednat a usnášet se, jsou-li přítomni všichni jeho členové; usnází se většinou hlasů.

§ 20

(1) Každý člen senátu je oprávněn podat při poradě před zahájením hlasování návrh na rozhodnutí.

(2) Každý člen senátu je povinen hlasovat pro některý z návrhů na rozhodnutí, který byl předložen před zahájením hlasování.

(3) Při hlasování se postupuje tak, že každý člen senátu ústně sdělí, se kterým z předložených návrhů na rozhodnutí souhlasí.

§ 21

(1) Nezáiská-li postupem podle § 20 většinu hlasů žádný z návrhů na rozhodnutí ve věci samé, postoupí

předseda senátu věc bez zbytečného odkladu k rozhodnutí plénu [§ 11 odst. 2 písm. f)].

(2) V ostatních věcech rozhoduje při rovnosti hlasů v senátu hlas předsedy.

§ 22

Člen senátu, který s rozhodnutím senátu ve věci nebo s jeho odůvodněním nesouhlasí, má právo, aby jeho odlišné stanovisko bylo uvedeno v protokolu o jednání a aby bylo připojeno k rozhodnutí s uvedením jeho jména.

§ 23

Jestliže senát v souvislosti se svou rozhodovací činností dospěje k právnímu názoru odchylnému od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu, předloží otázku k posouzení plénu. Stanoviskem pléna je senát v dalším řízení vázán.

§ 24

Obálku obsahující protokol o poradě a hlasování může otevřít předseda Ústavního soudu ve věci, která byla postoupena plénu [§ 11 odst. 2 písm. f)], pouze se souhlasem pléna.

§ 25**Zajištění pořádku**

Zakazují se shromáždění¹⁾ v okruhu 100 m od budov Ústavního soudu nebo od míst, kde Ústavní soud jedná.

§ 26**Sídlo Ústavního soudu**

Sídlem Ústavního soudu je Brno.

ČÁST DRUHÁ**ŘÍZENÍ PŘED ÚSTAVNÍM SOUDEM****HLAVA PRVNÍ****OBEČNÁ USTANOVENÍ****§ 27****Zahájení řízení**

(1) Návrh na zahájení řízení před Ústavním soudem může podat ten, komu tento zákon takové oprávnění přiznává (dále jen „navrhovatel“).

(2) Řízení je zahájeno dnem doručení návrhu Ústavnímu soudu.

¹⁾ Zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění zákona č. 175/1990 Sb.

Účastníci a vedlejší účastníci řízení**§ 28**

(1) Účastníky řízení jsou navrhovatel a ti, o nichž to stanoví tento zákon.

(2) Vedlejšími účastníky řízení jsou ti, kterým toto postavení tento zákon přiznává, pokud se tohoto postavení nevzdají. Mají v řízení stejná práva a povinnosti jako účastníci.

(3) Vznikly-li pochybnosti o tom, zda je někdo vedlejším účastníkem, rozhodne Ústavní soud usnesením.

(4) Je-li účastníkem nebo vedlejším účastníkem řízení před Ústavním soudem soud v souvislosti se svou rozhodovací činností, rozumí se jím příslušný senát nebo samosoudce.

§ 29

Účastník nebo vedlejší účastník se může dát v řízení před Ústavním soudem zastupovat pouze advokátem nebo komerčním právníkem nebo notářem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.²⁾ V téže věci může mít jen jednoho zástupce.

§ 30

(1) Fyzické a právnické osoby jako účastníci nebo jako vedlejší účastníci řízení před Ústavním soudem musí být zastoupeny advokátem nebo komerčním právníkem nebo notářem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.²⁾

(2) Za státní orgán nebo úřad jedná v řízení před Ústavním soudem osoba oprávněná jednat jménem tohoto orgánu nebo úřadu podle zvláštních předpisů, nestanoví-li tento zákon jinak. Tím není dotčeno jeho právo nechat se zastoupit advokátem nebo komerčním právníkem nebo notářem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.²⁾

(3) Za soud jedná předseda senátu.

§ 31

(1) Zástupce účastníka podle § 29 a § 30 odst. 1 není oprávněn se dát v řízení před Ústavním soudem zastoupit dalším zástupcem.

(2) V plné moci k zastupování podle § 29 a § 30 odst. 1 musí být výslovně uvedeno, že je udělena pro zastupování před Ústavním soudem.

§ 32**Oprávnění a úkony účastníků**

Účastníci a vedlejší účastníci jsou oprávněni se vyjádřit k návrhu na zahájení řízení, dávat podání Ústavnímu soudu, nahlížet do spisu s výjimkou protokolu o hlasování, činit si z něho výpisy a opisy, účastnit se ústního jednání ve věci, navrhopvat důkazy a být přítomni při dokazování prováděném mimo ústní jednání.

§ 33**Jednací jazyk**

(1) V řízení před Ústavním soudem se užívá českého jazyka. Fyzické osoby mohou při ústním jednání nebo jiném osobním jednání užívat svého mateřského jazyka.

(2) Jedná-li účastník nebo vedlejší účastník, který je fyzickou osobou, nebo vypovídá-li svědek nebo znalec před Ústavním soudem v jiném než českém jazyce, přibere soud tlumočníka; nemusí tak se souhlasem účastníků učinit, má-li být výpověď učiněna ve slovenském jazyce. Přibrání tlumočníka se uvede v zápisě.

(3) Obdobně soud přibere tlumočníka, jde-li o osoby hluché, němé nebo hluchoněmé, nelze-li se s nimi dorozumět jiným spolehlivým způsobem.

Návrh na zahájení řízení**§ 34**

(1) Návrh na zahájení řízení se podává písemně Ústavnímu soudu. Musí z něj být patrné, kdo jej činí, které věci se týká a co sleduje, musí být podepsán a datován. Návrh má dále obsahovat pravdivé vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí z něj být patrné, čeho se navrhovatel domáhá; návrh musí obsahovat i další náležitosti, které stanoví tento zákon.

(2) Návrh na zahájení řízení se předkládá v takovém počtu stejnopisů, aby jeden stejnopis zůstal u soudu a aby každému účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi, kteří byli v návrhu uvedeni, mohl být doručen rovněž jeden stejnopis.

§ 35

(1) Návrh na zahájení řízení je nepřijatelný, týká-li se věci, o které Ústavní soud již nálezem rozhodl, a v dalších případech stanovených tímto zákonem.

²⁾ § 2 zákona ČNR č. 209/1990 Sb., o komerčních právnících a právní pomoci jimi poskytované.
§ 3 zákona ČNR č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád).

(2) Návrh je nepřipustný i v případě, že Ústavní soud již v téže věci jedná; podal-li jej oprávněný navrhovatel, má právo účastnit se jednání o dříve podaném návrhu jako vedlejší účastník.

Vyloučení soudců

§ 36

(1) Soudce je vyloučen z projednání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, účastníkům, vedlejším účastníkům nebo jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti.

(2) Soudce je též vyloučen, jestliže byl v téže věci činný při výkonu jiné funkce nebo povolání, než je funkce soudce Ústavního soudu.

(3) Za činnost ve smyslu ustanovení odstavce 2 se nepovažuje účast na přípravě, projednávání a schvalování právních předpisů.

§ 37

(1) Účastník řízení může nejpozději na začátku prvního ústního jednání prohlásit, že některého ze soudců odmítá, protože ho považuje za podjatého. Odmítnutí musí být odůvodněno. Odmítaný soudce je povinen se k odmítnutí vyjádřit.

(2) Soudce může prohlásit, že se ve věci cítí být podjatý; toto prohlášení musí odůvodnit.

§ 38

(1) Jde-li o rozhodování v plénu, rozhoduje o vyloučení soudce plénum; soudce, jehož se rozhodování o vyloučení týká, nehlasuje. Jde-li o rozhodování v senátu, rozhoduje o vyloučení soudce jiný senát, určený rozvrhem práce.

(2) Pro vyloučení asistenta soudce, zapisovatele, znalce nebo tlumočníka platí ustanovení § 36 a 37 přiměřeně, o vyloučení rozhoduje předseda Ústavního soudu, rozhoduje-li ve věci plénum, anebo předseda senátu, rozhoduje-li ve věci senát.

§ 39

Naléhavost věci

Při projednávání návrhů se Ústavní soud nemusí řídit pořadím, v němž mu návrhy došly, jestliže se usnese, že věc, které se některý návrh týká, je naléhavá. Tím nejsou dotčena ustanovení § 97 odst. 3 a § 113.

§ 40

Přidělení návrhu

(1) Týká-li se návrh věci, o které rozhoduje Ústavní soud v plénu, přidělí se návrh soudci jako

zpravodaji (dále jen „soudce zpravodaj“) určenému rozvrhem práce.

(2) Týká-li se návrh věci, která patří do působnosti senátu, přidělí se soudci zpravodaji určenému rozvrhem práce, který je stálým členem senátu.

(3) Je-li soudce určený soudcem zpravodajem podle odstavců 1 a 2 usnesením vyloučen (§ 38 odst. 1), přidělí předseda Ústavního soudu návrh jinému soudci zpravodaji určenému k tomu rozvrhem práce.

§ 41

Úkony asistenta soudce

Soudce může pověřit svého asistenta, aby

- a) podání, které podle obsahu zjevně není návrhem na zahájení řízení, odložil a vyrozuměl o tom osobu, která je učinila,
- b) nemá-li návrh na zahájení řízení náležitosti podle tohoto zákona, vyrozuměl o tom navrhovatele a určil mu lhůtu k odstranění vad návrhu.

Úkony soudce zpravodaje

§ 42

(1) Neshledá-li soudce zpravodaj důvody k odmítnutí návrhu podle § 43, připraví věc k projednání věci samé v plénu nebo v senátu.

(2) Soudce zpravodaj činí potřebné procesní úkony, zejména zajišťuje shromáždění listinných důkazů a provedení výslechu svědků, případně i prostřednictvím jiného soudu, pokud takové důkazy navrhl některý z účastníků a pokud podle dosavadního stavu řízení mohou sloužit ke zjištění skutkového stavu věci.

(3) Soudce zpravodaj zajistí, aby návrh byl neprodleně doručen ostatním účastníkům, případně vedlejším účastníkům s výzvou, aby se k němu vyjádřili ve lhůtě, kterou určí nebo kterou stanoví tento zákon.

§ 43

(1) Soudce zpravodaj mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků usnesením návrh odmítne,

- a) neodstranil-li navrhovatel vady návrhu ve lhůtě mu k tomu určené, nebo
- b) je-li návrh podán po lhůtě stanovené pro jeho podání tímto zákonem, nebo
- c) jde-li o návrh zjevně neopodstatněný, nebo
- d) jde-li o návrh podaný někým zjevně neoprávněným, nebo
- e) jde-li o návrh, k jehož projednání není Ústavní soud příslušný, nebo
- f) je-li podaný návrh nepřipustný, nestanoví-li tento zákon jinak.

(2) Usnesení podle odstavce 1 musí být písemně vyhotoveno, odůvodněno a musí obsahovat poučení, že odvolání není přípustné.

Ústní jednání

§ 44

(1) Ve věcech projednávaných podle čl. 87 odst. 1 Ústavy se koná ústní jednání.

(2) Nestanoví-li tento zákon jinak, může Ústavní soud se souhlasem účastníků od ústního jednání upustit, nelze-li od tohoto jednání očekávat další objasnění věci.

§ 45

(1) Ústní jednání před Ústavním soudem je veřejné; účast veřejnosti může být omezena nebo vyloučena, jen vyžadují-li to důležité zájmy státu nebo účastníků řízení anebo mravnost.

(2) I pokud byla veřejnost vyloučena, může Ústavní soud povolit z důležitých důvodů jednotlivým osobám, aby byly jednání přítomny; musí je však poučit o povinnosti zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o kterých se při jednání dozvěděly, zejména o skutečnostech, které jsou předmětem státního, hospodářského, služebního anebo obchodního tajemství a o trestních následcích porušení této povinnosti.

(3) I když veřejnost nebyla vyloučena, může Ústavní soud odepřít přístup k jednání nezletilým a osobám, u nichž je obava, že by mohly rušit důstojný průběh jednání.

§ 46

Předvolání k ústnímu jednání musí být doručeno účastníkům, vedlejším účastníkům a jejich zástupcům tak, aby tyto osoby měly dostatek času k přípravě na jednání, zpravidla nejméně pět dní předem.

§ 47

Při ústním jednání udělí ten, kdo ústní jednání řídí (dále jen „předsedající“), nejprve slovo soudci zpravodaji, který sdělí obsah návrhu na zahájení řízení a výsledky dosavadního řízení před Ústavním soudem; sdělení nesmí obsahovat názor, jak by mělo být o návrhu rozhodnuto.

Dokazování

§ 48

(1) Ústavní soud provádí důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu. Rozhoduje, které z navržených důkazů je třeba provést, a může provést i jiné důkazy, než jsou navrhovány. Provedením určitého důkazu mimo ústní jednání může pověřit jednotlivého

soudce. Může též o provedení určitého důkazu požádat jiný soud.

(2) Všechny soudy, orgány veřejné správy a jiné státní orgány poskytují Ústavnímu soudu na jeho žádost pomoc při opatrování podkladů pro jeho rozhodování.

(3) O každém důkazu provedeném mimo ústní jednání se sepíše zápis, který podepíše soudce, zapisovatel a ostatní zúčastněné osoby. Výsledky takto prováděného dokazování je třeba při ústním jednání vždy sdělit.

§ 49

(1) Za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit skutkový stav, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů a právnických osob, listiny, ohledání, jakož i výslech účastníků.

(2) Není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé Ústavnímu soudu z jeho úřední činnosti.

(3) Po zahájení řízení lze na návrh zajistit důkaz, je-li obava, že později jej nebude možno provést vůbec nebo jen s velkými obtížemi. Zajištění důkazů provede soudce zpravodaj prostřednictvím soudu, v jehož obvodu se ohrožený důkazní prostředek nachází.

§ 50

(1) Každý občan je povinen se na předvolání dostavit k Ústavnímu soudu a vypovídat jako svědek. Musí vypovědět pravdu a nic nezamlčovat. Výpověď může odepřít jen tehdy, kdyby jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým.

(2) Závisí-li rozhodnutí Ústavního soudu na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, ustanoví po slyšení účastníků jednoho nebo více znalců, které vyslechne nebo jim uloží vypracovat písemně znalecký posudek.

§ 51

(1) Svědek nebo znalec se nemůže odvolávat na svou povinnost mlčenlivosti stanovenou právními předpisy, jestliže ho Ústavní soud svým usnesením pro tento případ povinné mlčenlivosti zprostil.

(2) Ústavní soud zproští svědka nebo znalce mlčenlivosti jen tehdy, jde-li o povinnost k ochraně státního, hospodářského, obchodního nebo služebního tajemství. V ostatních případech šetří povinnost mlčenlivosti, ledaže by svědci nebo znalci byli osobami, v jejichž prospěch tato povinnost svědčí, této povinnosti zproštění.

§ 52

Odročení ústního jednání

(1) Ústní jednání může být odročeno jen z důležitých důvodů, které musí být sděleny. Odročuje-li se jednání, oznámí předsedající zpravidla den, kdy se bude konat další ústní jednání.

(2) Na začátku nového ústního jednání sdělí předsedající obsah dosavadních přednesů a provedených důkazů.

§ 53

Porada a hlasování

(1) Při poradě a hlasování pléna mohou být přítomni jen soudci a zapisovatel, při poradě a hlasování senátu jen členové senátu a zapisovatel.

(2) Rozhoduje-li plénum, porady a hlasování se mohou zúčastnit jen soudci, kteří byli přítomni celému ústnímu jednání, jež bezprostředně předcházelo poradě a hlasování pléna.

Nálezy a usnesení Ústavního soudu

§ 54

(1) Ve věci samé rozhoduje Ústavní soud nálezem a v ostatních věcech usnesením.

(2) Nálezy musí být odůvodněny a musí obsahovat poučení, že proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

§ 55

Návrh nálezu nebo usnesení vypracuje soudce zpravodaj, byl-li však přijat návrh, který se podstatně liší od návrhu soudce zpravodaje, vypracuje jej soudce, kterého určí předsedající.

§ 56

Nález se vyhláší vždy veřejně jménem republiky. Jde-li o nález pléna, vyhláší jej předseda Ústavního soudu, a jde-li o nález senátu, vyhláší jej předseda senátu.

§ 57

(1) Ve Sbírce zákonů České republiky (dále jen „Sbírka zákonů“) se vyhláší nálezy, kterými Ústavní soud rozhodl

- a) o návrhu na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy,
- b) o ústavní žalobě proti prezidentu republiky uvedeně v čl. 65 odst. 2 Ústavy podle čl. 87 odst. 1 písm. g) Ústavy,

c) o návrhu prezidenta republiky na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu uvedeného v čl. 66 Ústavy podle čl. 87 odst. 1 písm. h) Ústavy.

(2) Ve Sbírce zákonů se vyhláší výrok nálezu a taková část odůvodnění, ze které je zřejmé, jaký je právní názor Ústavního soudu a jaké důvody k němu vedly. Ústavní soud může rozhodnout, že ve Sbírce zákonů nebude vyhlášeno odůvodnění jeho nálezu ve věci zrušení právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení, pokud tento předpis nebyl ve Sbírce zákonů nebo v předcházejících obdobných sbírkách vyhlášen.

(3) Má-li právní názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu, který se nevyhláší ve Sbírce zákonů, všeobecný význam, může Ústavní soud rozhodnout, že tento právní názor bude uveřejněn ve Sbírce zákonů.

(4) Nálezy Ústavního soudu, vyhlášené ve Sbírce zákonů, předává redakci Sbírky zákonů neprodleně po jejich písemném vyhotovení předseda Ústavního soudu.

§ 58

(1) Nálezy podle § 57 odst. 1 písm. a) jsou vykonatelné dnem jejich vyhlášení ve Sbírce zákonů, pokud nerozhodne Ústavní soud jinak.

(2) Nálezy podle § 57 odst. 1 písm. b) a c) a nálezy, kterými Ústavní soud rozhodl o oprávněm prostředku proti rozhodnutí ve věci volby poslance nebo senátora podle čl. 87 odst. 1 písm. e) Ústavy a v pochybnostech o ztrátě volitelnosti a o neslučitelnosti výkonu funkcí poslance nebo senátora podle čl. 87 odst. 1 písm. f) Ústavy, jsou vykonatelné vyhlášením.

(3) Ostatní nálezy jsou vykonatelné doručením jejich písemného vyhotovení účastníkům.

§ 59

Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu

(1) Všechny nálezy přijaté Ústavním soudem v kalendářním roce se uveřejňují ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen „Sbírka rozhodnutí“), vydávané Ústavním soudem pro veřejnou potřebu každoročně po skončení kalendářního roku. Sbírka rozhodnutí může být vydávána po částech během roku.

(2) Nálezy se ve Sbírce rozhodnutí uspořádají v pořadí podle dne jejich přijetí Ústavním soudem a takto se také v rámci každého kalendářního roku průběžně číslovají.

(3) Z každého nálezu se ve Sbírce rozhodnutí uveřejňují jeho výrok a taková část odůvodnění, ze které je zřejmé, jaký je právní názor Ústavního soudu

a jaké důvody k němu vedly. Údaje o totožnosti účastníků a vedlejších účastníků, jejich zástupců, svědků a znalců se neuveřejňují.

(4) Ve Sbírce rozhodnutí mohou být uveřejněna i usnesení, jestliže se na tom plénium usnese. Ustanovení odstavců 1 až 3 platí obdobně.

(5) Vydávání Sbírky rozhodnutí řídí předseda Ústavního soudu, který tím může pověřit některého místopředsedu.

(6) Dokud nebyly nálezy nebo usnesení určena k uveřejnění zveřejněny ve Sbírce rozhodnutí, může do jejich vyhotovení určeného pro Sbírku rozhodnutí u Ústavního soudu každý nahlédnout.

§ 60

Doručování

(1) Nálezy a usnesení, upozornění na vady návrhu, předvolání k ústnímu jednání a další vyrozumění se účastníkům a jejich zástupcům doručují do vlastních rukou.

(2) Vedlejším účastníkům se nedoručují písemnosti podle odstavce 1, pokud se týkají pouze účastníků řízení.

(3) Jinak o způsobu doručení rozhodne podle povahy věci soudce zpravodaj.

§ 61

Pořádkové opatření

(1) Tomu, kdo hrubě ztěžuje postup řízení, zejména tím, že se nedostaví bez vážného důvodu k Ústavnímu soudu nebo neuposlechne jeho příkazu, nebo kdo ruší pořádek, nebo kdo učinil hrubě urážlivé podání, může předseda Ústavního soudu, rozhoduje-li ve věci plénium, nebo předseda senátu, rozhoduje-li ve věci senát, uložit usnesením pořádkovou pokutu do výše 100 000 Kč.

(2) Výkon vykonatelného usnesení Ústavního soudu o uložení pořádkové pokuty se řídí zvláštním předpisem.³⁾

(3) Uloženou pořádkovou pokutu může ten, kdo ji uložil, dodatečně, a to i po skončení řízení, promítnout.

(4) Pořádkové pokuty připadají státu.

§ 62

Náklady řízení

(1) Řízení před Ústavním soudem nepodléhá soudním poplatkům.

(2) Náklady řízení vzniklé prováděním důkazů před Ústavním soudem a náklady na tlumočení se hradí z rozpočtu Ústavního soudu.

(3) Náklady řízení před Ústavním soudem, které vzniknou účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi, hradí účastník nebo vedlejší účastník, pokud tento zákon nestanoví jinak.

(4) Ústavní soud může v odůvodněných případech podle výsledků řízení usnesením uložit některému účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi, aby zcela nebo zčásti nahradil jinému účastníkovi nebo vedlejšímu účastníkovi jeho náklady řízení.

(5) Náklady účastníků nebo vedlejších účastníků řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků nebo vedlejších účastníků a jejich zástupců, ztráta na výdělku účastníků nebo vedlejších účastníků a odměna za zastupování.

§ 63

Použití soudních řádů

Pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se pro řízení před Ústavním soudem přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu a předpisy vydané k jeho provedení.

HLAVA DRUHÁ

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O ŘÍZENÍ PŘED ÚSTAVNÍM SOUDEM

Oddíl první

Řízení o zrušení zákonů a jiných právních předpisů

§ 64

Podání návrhu

(1) Návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy je oprávněn podat

- a) prezident republiky,
- b) skupina nejméně 41 poslanců nebo skupina nejméně 17 senátorů,
- c) senát Ústavního soudu v souvislosti s rozhodováním o ústavní stížnosti,

³⁾ § 274 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

d) ten, kdo podal ústavní stížnost za podmínek uvedených v § 74 tohoto zákona.

(2) Návrh na zrušení jiného právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy je oprávněn podat

a) vláda,

b) skupina nejméně 25 poslanců nebo skupina nejméně 10 senátorů,

c) senát Ústavního soudu v souvislosti s rozhodováním o ústavní stížnosti,

d) ten, kdo podal ústavní stížnost za podmínek uvedených v § 74 tohoto zákona,

e) zastupitelstvo vyššího územního samosprávného celku.

(3) Návrh na zrušení právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení vydaného obcí v její samostatné působnosti může podat i přednosta okresního úřadu a zastupitelstvo vyššího územního samosprávného celku.

(4) Návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení je oprávněn podat též soud v souvislosti se svou rozhodovací činností podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

(5) Řízení o zrušení zákona, jiného právního předpisu nebo jejich jednotlivých ustanovení může též zahájit plénium, jsou-li dány důvody podle § 78 odst. 2.

(6) Návrh skupiny poslanců nebo skupiny senátorů podle odstavce 1 písm. b) a odstavce 2 písm. b) musí být podepsán požadovaným počtem poslanců nebo senátorů.

(7) Pokud se v tomto oddílu mluví o zákonu, rozumí se jím též zákonné opatření Senátu, které bylo schváleno Poslaneckou sněmovnou podle čl. 33 odst. 5 Ústavy. Ústavním zákonem se pro podání návrhu na zahájení řízení soudem v souvislosti s jeho rozhodovací činností rozumí též mezinárodní smlouva podle čl. 10 Ústavy.

§ 65

Příslušnost k projednání

Je-li k projednání téhož návrhu dána příslušnost pléna i senátu nebo několika senátů, návrh projedná a rozhodne o něm plénium.

§ 66

Nepřípustnost návrhu

(1) Návrh je nepřipustný, jestliže zákon, jiný právní předpis nebo jejich jednotlivá ustanovení, jejichž zrušení je navrhováno, pozbyly před doručení návrhu Ústavnímu soudu platnosti nebo dosud nebyly vyhlášeny ve Sbírce zákonů nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.

(2) Návrh je dále nepřipustný, jestliže ústavní zákon, zákon nebo mezinárodní smlouva podle čl. 10 Ústavy, s nimiž jsou podle návrhu přezkoumávané předpisy v rozporu, pozbyly před doručení návrhu Ústavnímu soudu platnosti nebo dosud nebyly vyhlášeny ve Sbírce zákonů.

§ 67

Zastavení řízení

(1) Jestliže zákon, jiný právní předpis nebo jejich jednotlivá ustanovení, jejichž zrušení je navrhováno, pozbudou platnosti před skončením řízení před Ústavním soudem, řízení se zastaví.

(2) Řízení se rovněž zastaví, jestliže pozbude platnosti ústavní zákon nebo zákon, anebo jestliže přestane být pro Českou republiku závazná mezinárodní smlouva podle čl. 10 Ústavy, s nimiž je podle návrhu zákon, jiný právní předpis nebo jejich jednotlivá ustanovení, jejichž zrušení je navrhováno, v rozporu.

§ 68

Postup řízení

(1) Nebyl-li návrh odmítnut a nevzniknou-li v průběhu řízení důvody pro zastavení řízení, je Ústavní soud povinen návrh projednat a rozhodnout o něm i bez dalších návrhů.

(2) Při rozhodování posuzuje Ústavní soud obsah zákona nebo jiného právního předpisu z hlediska jejich souladu s ústavními zákony, mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy, popřípadě zákony, jedná-li se o jiný právní předpis, a zjišťuje, zda byly přijaty a vydány v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem.

§ 69

Účastníci řízení

Účastníkem řízení je též ten, kdo zákon nebo jiný právní předpis, jehož zrušení je navrhováno, vydal; soudce zpravodaj mu neprodleně zašle návrh na zahájení řízení s tím, aby se k návrhu písemně vyjádřil do 30 dnů ode dne, kdy mu byl doručen.

Nález a jeho právní následky

§ 70

(1) Dojde-li po provedení řízení Ústavní soud k závěru, že zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení jsou v rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy, nebo že jiný právní předpis nebo jeho jednotlivá ustanovení jsou v rozporu s ústavním zákonem, zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy, nálezem rozhodne, že takový zákon nebo jiný právní předpis nebo

jejich jednotlivá ustanovení se zruší dnem, který v nálezů určí.

(2) Dojde-li Ústavní soud po provedeném řízení k závěru, že nejsou dány důvody ke zrušení zákona, jiného právního předpisu nebo jejich jednotlivých ustanovení, návrh zamítne.

(3) Jestliže k zákonu nebo k jeho jednotlivým ustanovením, které Ústavní soud ruší, byly vydány prováděcí předpisy, Ústavní soud v nálezů současně vysloví, které prováděcí předpisy, popřípadě která jejich jednotlivá ustanovení pozbývají současně se zákonem platnosti.

§ 71

(1) Byl-li na základě právního předpisu, který byl zrušen, vydán soudem v trestním řízení rozsudek, který nabyt právní moci, ale nebyl dosud vykonán, je zrušení takového právního předpisu důvodem pro obnovu řízení podle ustanovení zákona o trestním řízení soudním.

(2) Ostatní pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl zrušen, zůstávají nedotčena; práva a povinnosti podle takových rozhodnutí však nelze vykonávat.

(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 platí i v případech, kdy byly zrušeny části právních předpisů, popřípadě některá jejich ustanovení.

(4) Jinak práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením právního předpisů zůstávají nedotčena.

Oddíl druhý

Řízení o ústavních stížnostech

Ústavní stížnost

§ 72

(1) Ústavní stížnost jsou oprávněni podat

- a) fyzická nebo právnická osoba podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci (dále jen „zásah orgánu veřejné moci“) bylo porušeno její základní právo nebo svoboda zaručené ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy (dále jen „ústavně zaručené základní právo nebo svoboda“),
- b) zastupitelstvo obce nebo vyššího územního samosprávného celku (dále jen „územní samosprávný celek“) podle čl. 87 odst. 1 písm. c) Ústavy, jestliže tvrdí, že nezákonným zásahem státu bylo porušeno zaručené právo územního samosprávného celku na samosprávu.

(2) Ústavní stížnost lze podat ve lhůtě 60 dnů. Tato lhůta počíná dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje (§ 75 odst. 1), a není-li takového prostředku, dnem, kdy došlo ke skutečnosti, která je předmětem ústavní stížnosti.

(3) Není-li v tomto zákoně uvedeno jinak, platí pro ústavní stížnost obecná ustanovení tohoto zákona o návrhu a pro toho, kdo ústavní stížnost podává (dále jen „stěžovatel“), obecná ustanovení tohoto zákona o navrhovateli.

(4) K ústavní stížnosti musí být přiložena kopie rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje (§ 75 odst. 1).

§ 73

(1) Politická strana je oprávněna podat návrh podle čl. 87 odst. 1 písm. j) Ústavy, jestliže tvrdí, že rozhodnutí o jejím rozpuštění nebo jiné rozhodnutí týkající se její činnosti není ve shodě s ústavními nebo jinými zákony.

(2) Návrh podle odstavce 1 lze podat ve lhůtě 30 dnů. Tato lhůta počíná dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o posledním prostředku, který zákon k ochraně práva poskytuje (§ 75 odst. 1).

(3) V řízení o návrhu podle odstavce 1 se postupuje podle tohoto oddílu.

§ 74

Spolu s ústavní stížností může být podán návrh na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení, jejichž uplatněním nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti, jestliže podle tvrzení stěžovatele jsou v rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy, popřípadě se zákonem, jedná-li se o jiný právní předpis.

§ 75

Nepřípustnost ústavní stížnosti

(1) Ústavní stížnost je nepřípustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje; za takový prostředek se nepovažuje návrh na povolení obnovy řízení.

(2) Ústavní soud neodmítne přijetí ústavní stížnosti, i když není splněna podmínka podle předchozího odstavce, jestliže

- a) stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a byla podána do jed-

noho roku ode dne, kdy ke skutečnosti, která je předmětem ústavní stížnosti, došlo, nebo

- b) v řízení o podaném opravném prostředku podle odstavce 1 dochází ke značným průtahům, z nichž stěžovateli vzniká nebo může vzniknout vážná a neodvratitelná újma.

§ 76

Účastníci a vedlejší účastníci řízení

(1) Účastníky řízení o ústavní stížnosti jsou stěžovatel a státní orgán nebo jiný orgán veřejné moci, proti jehož zásahu ústavní stížnost směřuje.

(2) Vedlejšími účastníky jsou ostatní účastníci předchozího řízení, z něhož stížností napadené rozhodnutí vzešlo. Šlo-li o trestní řízení, jsou vedlejšími účastníky strany tohoto řízení.

(3) Ústavní soud může přiznat postavení vedlejšího účastníka i jiným osobám, které prokáží právní zájem na výsledku řízení.

§ 77

Zastavení řízení

Ústavní stížnost může stěžovatel vzít zpět jen do okamžiku, než se Ústavní soud odebere k závěrečné poradě; v takovém případě Ústavní soud řízení zastaví.

§ 78

Přerušení řízení

(1) Jestliže byl spolu s ústavní stížností podán návrh na zrušení právního předpisu podle § 74, senát řízení přeruší a návrh na zrušení právního předpisu postoupí plénu k rozhodnutí podle čl. 87 odst. 1 písm. a) nebo b) Ústavy. Přísluší-li projednání ústavní stížnosti plénu, projedná plénum i návrh na zrušení jiného právního předpisu podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy.

(2) Dojde-li senát v souvislosti s rozhodováním o ústavní stížnosti k závěru, že zákon nebo jiný právní předpis anebo jejich jednotlivá ustanovení, jejichž uplatněním nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti, jsou v rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy, popřípadě se zákonem, jedná-li se o jiný právní předpis, řízení přeruší a podá návrh plénu na zrušení takového právního předpisu podle čl. 87 odst. 1 písm. a) nebo b) Ústavy. Pokud k takovému závěru dojde plénum v souvislosti s rozhodováním o ústavní stížnosti, zahájí a provede řízení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) nebo b) Ústavy.

§ 79

Vyloučení odkladného účinku

(1) Ústavní stížnost nemá odkladný účinek. Návrh podle § 73 odst. 1 proti rozhodnutí o rozpuštění politické strany nebo pozastavení její činnosti má odkladný účinek.

(2) Ústavní soud může na návrh stěžovatele odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí, jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem a jestliže by výkon rozhodnutí nebo uskutečnění oprávnění, přiznaného rozhodnutím třetí osobě, znamenal pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká při odložení vykonatelnosti může vzniknout jiným osobám.

§ 80

Předběžné opatření

(1) Směřuje-li ústavní stížnost proti jinému zásahu orgánu veřejné moci, než je rozhodnutí, může Ústavní soud k odvrácení hrozící vážné škody nebo újmy, k zabránění hrozícímu násilnému zásahu nebo z jiného závažného veřejného zájmu uložit orgánu veřejné moci, aby v zásahu nepokračoval (předběžné opatření).

(2) O předběžném opatření může rozhodnout Ústavní soud bez ústního jednání. Ve zvlášť naléhavých případech nemusí být k návrhu podle odstavce 1 vyžádáno vyjádření ostatních účastníků a vedlejších účastníků.

(3) Usnesení o předběžném opatření pozbývá platnosti vyhlášením nálezů Ústavního soudu ve věci, pokud je Ústavní soud již dříve nezrušil, protože pomínlou důvody, pro které bylo nařízeno.

§ 81

Vztah k předchozím řízením

Ústavní soud není vázán skutkovým zjištěním učiněným v předchozích řízeních.

§ 82

Nález a jeho právní následky

(1) Ústavní soud rozhodne nálezem, kterým ústavní stížnosti zcela vyhoví nebo ústavní stížnost zcela zamítne anebo jí zčásti vyhoví a zčásti ji zamítne.

(2) Vyhoví-li Ústavní soud ústavní stížnosti, vysloví v nálezě

- a) jde-li o ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, které ústavně zaručené právo nebo svoboda, a jaké ustanovení ústavního zákona nebo mezinárodní smlouvy podle čl. 10 Ústavy byly

porušeny a jakým zásahem orgánu veřejné moci k tomuto porušení došlo,

b) jde-li o ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm.

c) Ústavy, v čem spočívá porušení zákonem zaručeného práva na samosprávu, jaké ústavní zákony nebo zákony byly porušeny a jakým zásahem státu k tomuto porušení došlo, anebo

c) jde-li o návrh podle čl. 87 odst. 1 písm. j) Ústavy, v čem je rozhodnutí o rozpuštění politické strany nebo jiné rozhodnutí dotýkající se její činnosti v rozporu s ústavními nebo jinými zákony.

(3) Bylo-li vyhověno ústavní stížnosti fyzické nebo právnické osoby podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy, Ústavní soud

a) zruší napadené rozhodnutí orgánu veřejné moci, nebo

b) jestliže porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody spočívalo v jiném zásahu orgánu veřejné moci, než je rozhodnutí, zakáže tomuto orgánu, aby v porušování práva a svobody pokračoval, a přikáže mu, aby, pokud je to možné, obnovil stav před porušením.

(4) Bylo-li vyhověno ústavní stížnosti zastupitelstva územního samosprávného celku podle čl. 87 odst. 1 písm. c) Ústavy, Ústavní soud

a) zruší napadené rozhodnutí státního orgánu, nebo

b) jestliže porušení zaručeného práva na samosprávu spočívalo v jiném zásahu státu, než je rozhodnutí, zakáže příslušnému státnímu orgánu, aby v porušování práva na samosprávu pokračoval, a přikáže mu, aby, pokud je to možné, obnovil stav před porušením.

(5) Bylo-li vyhověno návrhu politické strany podle čl. 87 odst. 1 písm. j) Ústavy, Ústavní soud napadené rozhodnutí zruší.

§ 83

Náhrada nákladů zastoupení

(1) Odůvodňují-li to osobní a majetkové poměry stěžovatele, zejména nemá-li dostatečné prostředky k placení nákladů spojených se zastoupením (§ 29 a § 30 odst. 1) a nebyla-li ústavní stížnost odmítnuta, soudce zpravodaj rozhodne na návrh stěžovatele podaný před prvním ústním jednáním, že náklady na jeho zastoupení zcela nebo zčásti zaplatí stát.

(2) O návrhu rozhodne soudce zpravodaj usnesením, které se doručuje stěžovateli a zástupci. Vyhoví-li se zcela návrhu, nemusí být usnesení odůvodněno.

(3) Náklady zastoupení hradí Ústavní soud ze svého rozpočtu.

(4) Až do skončení řízení může soudce zpravodaj usnesením podle odstavce 2 zrušit nebo změnit, a to popřípadě i se zpětnou účinností, bude-li zjištěno, že poměry stěžovatele postup podle odstavce 1 neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

§ 84

Placení nákladů zastoupení

(1) Náklady podle § 83 uhradí Ústavní soud k rukám zástupce po skončení řízení. Jestliže je to důvodné, poskytne se zástupci na jeho žádost přiměřená záloha.

(2) Přizná-li Ústavní soud stěžovateli, jehož náklady zastoupení platí stát (§ 83), náhradu nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji České republice v rozsahu, v jakém bylo stěžovateli přiznáno právo na zaplacení nákladů zastoupení. O tom Ústavní soud rozhodne v usnesení o náhradě nákladů řízení.

(3) Náhrada nákladů tohoto řízení je příjmem státního rozpočtu.

Oddíl třetí

Řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí ve věci ověření volby poslance nebo senátora

Opravný prostředek

§ 85

(1) Opravný prostředek proti rozhodnutí ve věci ověření volby poslance nebo senátora podle čl. 87 odst. 1 písm. e) Ústavy (dále jen „opravný prostředek“) je oprávněn podat

a) poslanec, senátor, případně volební strana, za níž poslanec nebo senátor kandidoval, proti rozhodnutí, že nebyl platně zvolen,

b) ten, jehož volební stížnosti podle volebního zákona bylo vyhověno, proti rozhodnutí příslušné komory Parlamentu nebo jejího orgánu o ověření platnosti volby poslance nebo senátora.

(2) Opravný prostředek lze podat do deseti dnů ode dne, kdy bylo osobě oprávněné podat opravný prostředek oznámeno rozhodnutí podle odstavce 1.

§ 86

O opravném prostředku podle § 85 koná Ústavní soud vždy ústní jednání.

§ 87

Pro opravný prostředek jinak platí obecná ustanovení tohoto zákona o návrhu na zahájení řízení a pro

toho, kdo opravný prostředek podává, obecná ustanovení tohoto zákona o navrhovateli.

§ 88

Účastníci a vedlejší účastníci řízení

(1) Účastníkem řízení o opravném prostředku je též orgán, který přijal rozhodnutí, že poslanec nebo senátor byl nebo nebyl platně zvolen.

(2) Podal-li opravný prostředek podle § 85 odst. 1 písm. a) poslanec nebo senátor, je vedlejším účastníkem řízení volební strana, za kterou tento poslanec nebo senátor kandidoval. Podala-li takovýto opravný prostředek volební strana, je vedlejším účastníkem řízení poslanec nebo senátor, jehož se opravný prostředek podle § 85 odst. 1 písm. a) týká.

(3) Vedlejšími účastníky řízení o opravném prostředku podle § 85 odst. 1 písm. b) jsou poslanec nebo senátor, proti ověření jejichž volby opravný prostředek směřuje.

§ 89

Vyloučení odkladného účinku

Opravný prostředek proti rozhodnutí ve věci ověření volby poslance nebo senátora nemá odkladný účinek.

§ 90

Zastavení řízení

(1) V případě opravného prostředku podle § 85 odst. 1 písm. a) Ústavní soud řízení zastaví, jestliže ten, kdo opravný prostředek podal, jej vzal zpět.

(2) V případě opravného prostředku podle § 85 odst. 1 písm. b) Ústavní soud řízení zastaví, jestliže ten, kdo opravný prostředek podal, jej vzal zpět nebo jestliže se poslanec nebo senátor, jehož se opravný prostředek týkal, vzdal mandátu.

(3) Ústavní soud řízení zastaví také tehdy, jestliže poslanec nebo senátor, jehož se opravný prostředek týkal, zemřel. Požádá-li o pokračování řízení manžel nebo příbuzný v řadě přímé do jednoho měsíce od úmrtí, v řízení se pokračuje.

§ 91

Nález a jeho právní následky

(1) Ústavní soud rozhodne nálezem, kterým opravnému prostředku vyhová nebo jej zamítne.

(2) Vyhová-li Ústavní soud opravnému prostředku, vysloví v nálezě,

a) že poslanec nebo senátor byl platně zvolen, rozhodoval-li o opravném prostředku podle § 85 odst. 1 písm. a), nebo

b) že poslanec nebo senátor nebyl platně zvolen, rozhodoval-li o opravném prostředku podle § 85 odst. 1 písm. b).

(3) Vyhlášením nálezů podle § 56, kterým Ústavní soud vyhověl opravnému prostředku, pozbývají platnosti rozhodnutí jiných orgánů, která tomuto nálezě odporují.

(4) O výroku nálezě vystaví předsedající osvědčení, které předá přítomným účastníkům a vedlejším účastníkům.

Oddíl čtvrtý

Řízení v pochybnostech o ztrátě volitelnosti a o neslučitelnosti výkonu funkcí poslance nebo senátora podle čl. 25 Ústavy

§ 92

Podání návrhu

(1) V pochybnostech, zda mandát poslance nebo senátora zanikl z důvodů uvedených v čl. 25 písm. d) nebo f) Ústavy, jsou oprávněni podat návrh Ústavnímu soudu, aby zjistil, zda mandát poslance nebo senátora zanikl,

- a) poslanec nebo senátor, o jehož mandát jde,
- b) předseda Poslanecké sněmovny, jde-li o poslance, nebo předseda Senátu, jde-li o senátora,
- c) skupina nejméně 20 poslanců, jde-li o poslance, nebo skupina nejméně deseti senátorů, jde-li o senátora.

(2) Ustanovení § 64 odst. 4 platí obdobně.

§ 93

Účastníci řízení

Účastníkem řízení o tom, zda zanikl mandát poslance nebo senátora, je vždy poslanec nebo senátor, o jehož mandát jde, a předseda Poslanecké sněmovny, jde-li o poslance, nebo předseda Senátu, jde-li o senátora, i když nejsou navrhovateli.

§ 94

Řízení

(1) O návrhu podle § 92 odst. 1 koná Ústavní soud vždy ústní jednání.

(2) Ústavní soud řízení zastaví, jestliže navrhovatel vzal svůj návrh zpět nebo jestliže poslanec nebo senátor, o jehož mandát jde, zánik mandátu uznal.

(3) Ústavní soud řízení zastaví také tehdy, jestliže poslanec nebo senátor, jehož se opravný prostředek týkal, zemřel. Požádá-li o pokračování řízení manžel

nebo příbuzný v řadě přímé do jednoho měsíce od úmrtí, v řízení se pokračuje.

§ 95

Nález

(1) Ústavní soud nálezem rozhodne, že mandát poslance nebo senátora zanikl z důvodů uvedených v čl. 25 písm. d) nebo f) Ústavy, anebo vysloví, že tvrzené skutečnosti, které by byly důvodem zániku mandátu podle čl. 25 písm. d) nebo f) Ústavy, nebyly dány.

(2) O výroku nálezu vystaví předsedající osvědčení, které předá přítomným účastníkům.

Oddíl pátý

Řízení o ústavní žalobě proti prezidentu republiky

§ 96

Velezrada

Velezradou pro účely tohoto zákona rozumí se jednání prezidenta republiky směřující proti svrchovanosti a celistvosti republiky, jakož i proti jejímu demokratickému řádu.

§ 97

Ústavní žaloba

(1) Ústavní soud podle čl. 87 odst. 1 písm. g) Ústavy na základě žaloby Senátu rozhoduje, zda se prezident republiky dopustil velezrady. Řízení je zahájeno doručením žaloby Ústavnímu soudu.

(2) Ústavní žaloba proti prezidentu republiky podle čl. 65 odst. 2 Ústavy (dále jen „ústavní žaloba“) musí obsahovat přesné vylíčení jednání, kterým se měl prezident republiky dopustit velezrady, spolu s uvedením důkazů, o které se ústavní žaloba opírá.

(3) Ústavní žalobu projedná Ústavní soud přednostně před ostatními návrhy.

(4) Obecná ustanovení hlavy první této části zákona pro řízení o ústavní žalobě neplatí s výjimkou ustanovení § 36 až 43, § 52 až 59 a § 61.

§ 98

Zastavení řízení

(1) Jestliže bylo Ústavnímu soudu, dříve než se odebral k závěrečné poradě, doručeno usnesení Senátu, kterým ústavní žalobu odvolává, Ústavní soud řízení zastaví.

(2) Ústavní soud řízení zastaví také tehdy, jestliže prezident republiky po jeho zahájení zemřel. Požádá-li

o pokračování řízení manžel nebo příbuzný v řadě přímé do jednoho měsíce od úmrtí, v řízení se pokračuje.

(3) Okolnost, že se prezident republiky po zahájení řízení vzdal svého úřadu, není důvodem k zastavení řízení.

§ 99

Zastupování v řízení

Za Senát v řízení o ústavní žalobě před Ústavním soudem jedná jeho předseda nebo osoba, kterou tím Senát pověří.

§ 100

Obhájci

Prezident republiky, proti kterému byla podána ústavní žaloba, má právo zvolit si jednoho nebo více obhájců; alespoň jeden z nich musí být advokátem.

Ústní jednání

§ 101

(1) Soudce zpravodaj podle potřeby doplní šetření provedené senátem a připraví ústní jednání.

(2) O ústavní žalobě koná Ústavní soud vždy ústní jednání.

§ 102

Ústavní soud doručí prezidentovi republiky ústavní žalobu a současně vyrozumí prezidenta republiky a zástupce Senátu o době a místě konání ústního jednání, a to zejména deset dnů předem. Přitom prezidenta republiky upozorní, že bude jednáno v jeho nepřítomnosti, nedostaví-li se bez řádné omluvy k jednání nebo se bez dostatečného důvodu v průběhu jednání předčasně vzdálí.

§ 103

(1) Ústní jednání zahájí předsedající sdělením věci, která bude projednávána, poté zjistí, zda se dostavily osoby, které byly k ústnímu jednání předvolány nebo o něm vyrozuměny, a zjistí jejich totožnost.

(2) Pokládá-li se prezident republiky nebo zástupce Senátu (dále jen „strany“) opatřením předsedajícího při řízení jednání zkrácen, může žádat, aby rozhodlo plénium.

(3) Pokud se některá z předvolaných osob nedostavila, rozhodne Ústavní soud po slyšení stran, zda je možno ústní jednání provést nebo zda je nutno je odročit.

(4) Po provedení úkonů podle předchozích ustanovení přednese na výzvu předsedajícího zástupce Se-

nátu ústavní žalobu. Po přednesení žaloby dá předsedající prezidentu republiky a jeho obhájcům možnost se k ní vyjádřit; poté se provede důkazní řízení.

(5) Prezident republiky, jeho obhájci a zástupce Senátu mají právo vyjádřit se k prováděným důkazům, klást svědkům a znalcům otázky a podávat návrhy na doplnění dokazování.

(6) Není-li dalších důkazních návrhů nebo bylo-li rozhodnuto, že další důkazy již prováděny nebudou, ukončí předsedající důkazní řízení a dá zástupci Senátu a poté prezidentovi republiky a jeho obhájcům možnost pronést závěrečnou řeč. Poté se Ústavní soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Shledá-li Ústavní soud vzhledem k závěrečným řečem anebo při závěrečné poradě, že je nutno objasnit další okolnosti, může se usnést, že dokazování bude doplněno, a v řízení dále pokračuje.

(8) Po doplnění dokazování dá předsedající znovu slovo zástupci Senátu a prezidentu republiky a jeho obhájcům k závěrečným řečem.

§ 104

Nález a jeho právní následky

(1) Po ukončení ústního jednání Ústavní soud buď ústavní žalobě vyhoví a rozhodne, že se prezident republiky dopustil velezrady, anebo ho ústavní žaloby zproští.

(2) Jakmile byl nález, kterým bylo ústavní žalobě vyhověno, vyhlášen podle § 56, ztrácí prezident republiky prezidentský úřad a způsobilost jej znovu nabýt. Nárok na prezidentský plat a další požitky po skončení výkonu funkce podle zvláštního zákona mu nenáleží.

(3) O výroku nálezu vystaví předsedající osvědčení, které předá přítomným stranám.

Obnova řízení

§ 105

(1) Ten, kdo se podle nálezu Ústavního soudu dopustil velezrady, může požádat Ústavní soud, aby řízení o ústavní žalobě bylo obnoveno,

- a) jestliže takový nález Ústavního soudu byl ovlivněn trestným činem jiné osoby,
- b) uvede-li nové skutečnosti nebo důkazy, které bez své viny nemohl uplatnit v původním řízení a které samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve by mohly vést k tomu, že by byl ústavní žaloby zproštěn.

(2) Po smrti osoby uvedené v odstavci 1 mohou o obnovu řízení o ústavní žalobě požádat její manžel nebo příbuzný v řadě přímé.

§ 106

O žádosti o obnovu řízení podle § 105 rozhoduje Ústavní soud bez ústního jednání. Obnovené řízení se koná na základě původní ústavní žaloby.

§ 107

Byla-li osoba uvedená v § 105 odst. 1 v obnověném řízení ústavní žaloby zproštěna, nenabývá ztraceného prezidentského úřadu.

§ 108

Pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se pro řízení o ústavní žalobě přiměřeně ustanovení trestního řádu o řízení před soudem.

Oddíl šestý

Řízení o návrhu prezidenta republiky na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu podle čl. 66 Ústavy

§ 109

Podání návrhu

(1) Usnesou-li se Poslanecká sněmovna a Senát podle čl. 66 Ústavy, že prezident republiky nemůže ze závažných důvodů vykonávat svůj úřad, je prezident republiky oprávněn navrhnout Ústavnímu soudu, aby toto usnesení zrušil.

(2) Návrh podle odstavce 1 je prezident republiky oprávněn podat ode dne přijetí usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu podle čl. 66 Ústavy do deseti dnů poté, co podle usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu již může svůj úřad vykonávat.

§ 110

Zastavení řízení

Prezident republiky může do okamžiku, než se Ústavní soud odebere k závěrečné poradě, vzít návrh podle § 109 zpět. V takovém případě Ústavní soud řízení zastaví. Ústavní soud řízení též zastaví, jestliže prezident republiky zemřel.

§ 111

Účastníci řízení

Účastníky řízení jsou též Poslanecká sněmovna a Senát.

§ 112

Vyžádání dokladů

Poslanecká sněmovna a Senát předloží Ústavnímu soudu neprodleně na jeho výzvu doklady, z nichž je-

jich usnesení vychází, a navrhnou případně další důkazy o tom, že prezident republiky v době přijetí usnesení a jeho trvání nemohl, popřípadě nemůže ze závažných důvodů svůj úřad vykonávat.

§ 113

Ústní jednání

Ústní jednání o návrhu prezidenta republiky podle § 109 zahájí Ústavní soud nejpozději do pěti dnů ode dne, kdy mu byl doručen.

§ 114

Předběžné opatření

Ústavní soud může na návrh prezidenta republiky jako předběžné opatření pozastavit výkon pravomocí podle čl. 66 Ústavy a pozastavit vyhlášení podle čl. 52 Ústavy dosud nevyhlášených zákonů, ke kterým prezident republiky nemohl užít své právo podle čl. 50 odst. 1 Ústavy.

Nález a jeho právní následky

§ 115

(1) Ústavní soud rozhodne o návrhu podle § 109 do 15 dnů od jeho doručení.

(2) Ústavní soud rozhodne, zda v době přijetí usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu podle čl. 66 Ústavy prezident republiky nemohl svůj úřad ze závažných důvodů vykonávat, popřípadě do kdy taková překážka výkonu úřadu trvala.

(3) Rozhodne-li Ústavní soud, že v době přijetí usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu podle čl. 66 Ústavy nebyly závažné důvody, pro které by prezident republiky nemohl vykonávat svůj úřad, nebo že v době trvání takového usnesení pominuly, zruší svým nálezem takové usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu zcela nebo pro odpovídající dobu.

(4) Rozhodne-li Ústavní soud, že v době přijetí usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu byly závažné důvody, pro které prezident republiky nemohl vykonávat svůj úřad, a že do dne přijetí nálezu Ústavního soudu nepominuly, návrh prezidenta republiky na zrušení usnesení Poslanecké sněmovny a Senátu zamítne.

§ 116

Úkony, vykonané namísto prezidenta republiky předsedou vlády nebo předsedou Poslanecké sněmovny, popřípadě předsedou Senátu podle čl. 66 Ústavy v době, kdy podle zjištění Ústavního soudu nebyly závažné důvody, pro které by prezident republiky nemohl vykonávat svůj úřad, nepozbývají platnosti.

Oddíl sedmý

Řízení o opatřeních nezbytných k provedení rozhodnutí mezinárodního soudu

§ 117

Mezinárodní soud

Mezinárodním soudem se pro účely tohoto zákona rozumí mezinárodní orgán oprávněný rozhodovat o stížnostech proti porušení lidských práv a základních svobod, jehož rozhodnutí jsou v České republice závazná podle ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána.

Podání návrhu a postup řízení

§ 118

Rozhodl-li mezinárodní soud na základě stížnosti mu podané, že zásahem orgánu veřejné moci České republiky bylo porušeno ústavně zaručené právo nebo svoboda fyzické nebo právnické osoby, a jestliže takové porušení spočívá v platném právním předpisu, podá vláda Ústavnímu soudu návrh na zrušení takového právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení, pokud jeho zrušení nebo změnu nemůže zajistit jiným způsobem.

§ 119

Ústavní soud postupuje v tomto řízení přiměřeně podle prvního oddílu této hlavy.

Oddíl osmý

Řízení ve sporech o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy

§ 120

Podání návrhu

(1) V řízení ve sporech o rozsah kompetencí státních orgánů a orgánů územní samosprávy podle čl. 87 odst. 1 písm. k) Ústavy Ústavní soud rozhoduje spory mezi státními orgány a orgány územních samosprávných celků o příslušnost vydat rozhodnutí nebo činit opatření nebo jiné zásahy (dále jen „rozhodnutí“) ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení (dále jen „kompetenční spory“).

(2) Návrh na zahájení řízení v kompetenčním sporu je oprávněn podat

- a) státní orgán v kompetenčním sporu mezi státem a územním samosprávným celkem nebo v kompetenčním sporu mezi státními orgány navzájem,

- b) zastupitelstvo územního samosprávného celku v kompetenčním sporu mezi územním samosprávným celkem a státem nebo v kompetenčním sporu mezi územními samosprávnými celky navzájem.

§ 121

Účastníci

Účastníky řízení ve věcech kompetenčních sporů jsou též státní orgány a územní samosprávné celky, které jsou uvedeny v návrhu na zahájení řízení, nebo které tvrdí, že jsou příslušné vydat rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu, anebo které takovou kompetenci popírají.

§ 122

Nepřípustnost návrhu

(1) Návrh je nepřipustný, přísluší-li rozhodovat o kompetenčním sporu jinému orgánu podle zvláštního zákona.

(2) Návrh je dále nepřipustný, přísluší-li rozhodovat o kompetenčním sporu orgánu společně nadřízenému orgánům, mezi nimiž kompetenční spor vznikl.

§ 123

Zastavení řízení

Nebyl-li návrh podle § 120 odst. 2 odmítnut, může jej navrhovatel vzít zpět jen se souhlasem Ústavního soudu; v takovém případě soud řízení zastaví.

Nález a jeho právní následky

§ 124

(1) Ústavní soud nálezem rozhodne, který orgán je příslušný vydat rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení.

(2) Jde-li o kompetenční spor mezi státním orgánem a územním samosprávným celkem, Ústavní soud rozhodne, zda věc spadá do kompetence státu nebo územní samosprávy.

§ 125

(1) Jestliže orgán, který je účastníkem řízení v kompetenčním sporu, vydal rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení a podle Ústavního soudu je k vydání takového rozhodnutí příslušný jiný orgán, Ústavní soud svým nálezem takové rozhodnutí zruší.

(2) Jestliže orgán, který je účastníkem řízení v kompetenčním sporu, vydal rozhodnutí, kterým svoji kompetenci popřel, a podle zjištění Ústavního soudu je k vydání rozhodnutí ve věci příslušný, Ústavní soud takové rozhodnutí svým nálezem zruší.

ČÁST TŘETÍ

PLATOVÉ POMĚRY SOUDCE A ASISTENTA

§ 126

Základní plat soudce Ústavního soudu činí 25 000 Kč.

§ 127

Funkční příplatek náleží

- a) předsedovi Ústavního soudu ve výši 6000 Kč měsíčně,
b) místopředsedovi Ústavního soudu ve výši 4000 Kč měsíčně.

§ 128

Vedle platu náleží paušální náhrada věcných nákladů spojených s výkonem funkce v této měsíční výši

předsedovi Ústavního soudu	9000 Kč
místopředsedovi Ústavního soudu	8000 Kč
soudci	5000 Kč.

§ 129

(1) Základní plat a funkční příplatek podléhají dani z příjmů. Paušální náhrada dani nepodléhá.

(2) Požitky podle § 126 až 128 jsou splatné pozadu za měsíční období.

§ 130

(1) Předseda Ústavního soudu má právo na

- a) bezplatné používání služebního vozidla s přiděleným řidičem i bez něho k výkonu funkce nebo v souvislosti s ním a k osobní dispozici,
b) bezplatné zřízení a používání jedné účastnické telefonní stanice k zajištění okamžité dosažitelnosti v kterékoliv době.

(2) Místopředseda Ústavního soudu má právo na

- a) bezplatné používání služebního vozidla s přiděleným řidičem i bez něho k výkonu funkce nebo v souvislosti s ním a k umožnění styku s rodinou,
b) bezplatné zřízení a používání jedné účastnické telefonní stanice k zajištění okamžité dosažitelnosti v kterékoliv době.

(3) Soudce může bezplatně užívat prostředků veřejné hromadné dopravy na území České republiky.

(4) Soudce má po dobu výkonu funkce právo užívat přiměřeně vybavený byt v sídle Ústavního soudu.

(5) Soudci náleží v kalendářním roce, v němž skutečně vykonával práci v této funkci nejméně po dobu devíti měsíců, další základní plat.

(6) Do doby skutečného výkonu funkce podle odstavce 5 se započítává doba dovolené na zotavenou.

(7) Další plat podle odstavce 5 je splatný ve výplatním termínu stanoveném pro výplatu platu za měsíc listopad. Vznikne-li nárok až v prosinci, je další plat splatný spolu s platem za tento měsíc.

(8) V době, kdy soudce nevykonává funkci pro nemoc, náleží mu základní plat, nejdéle však po dobu šesti měsíců; po tuto dobu mu nenáleží dávky nemocenského pojištění.

§ 131

Platové poměry asistenta se řídí zvláštním předpisem.⁴⁾

ČÁST ČTVRTÁ

KÁRNÉ PROVINĚNÍ A KÁRNÉ ŘÍZENÍ

Kárné provinění

§ 132

Soudce je kárně odpovědný za kárné provinění.

§ 133

(1) Kárným proviněním je jednání, jímž soudce snižuje vážnost a důstojnost své funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé a nestranné rozhodování Ústavního soudu, jakož i jiné zaviněné porušení povinností soudce.

(2) Kárným proviněním je též jednání, které má znaky přestupku podle zvláštních předpisů.

Kárné řízení

§ 134

(1) O zahájení kárného řízení rozhoduje předseda Ústavního soudu usnesením. Usnesení musí být odůvodněno a doručuje se soudci, proti němuž se kárné řízení zahajuje.

(2) O zahájení kárného řízení s předsedou Ústavního soudu se může usnést plénium na společný návrh nejméně tří soudců.

(3) Kárné řízení lze zahájit do jednoho roku ode dne, kdy k jednání, které je důvodem k zahájení kárného řízení, došlo.

§ 135

Po dobu kárného řízení pro kárné provinění podle § 133 odst. 1 nemůže soudce činit žádné úkony související s výkonem soudcovské funkce. Je-li soudce předsedou senátu nebo členem senátu, určí předseda Ústavního soudu, který z ostatních soudců bude zastupujícím členem senátu. Je-li soudce předsedou Ústavního soudu, vykonává jeho funkci místopředseda.

§ 136

Ustanovení § 135 platí obdobně pro dobu, po kterou je proti soudci vedeno trestní stíhání.

§ 137

(1) Usnesení předsedy Ústavního soudu o zahájení kárného řízení se předloží plénu.

(2) Soudci, proti kterému bylo kárné řízení zahájeno, musí být umožněno vyjádřit se k důvodům usnesení o zahájení kárného řízení a zúčastnit se jednání pléna v této věci s výjimkou porady a hlasování.

§ 138

Pro dokazování v kárném řízení se použijí přiměřeně příslušná ustanovení zákona o trestním řízení soudním.

§ 139

(1) Plénium kárné řízení zastaví, neshledá-li je důvodným. V téže věci kárné řízení již nelze zahájit.

(2) Pokud kárné řízení nebylo zastaveno, zvolí plénium ze svého středu pětičlenný kárný senát, který věc projedná a rozhodne.

§ 140

(1) Kárný senát si na svém prvním jednání zvolí ze svých členů předsedu, který řídí jeho jednání. Kárný senát je způsobilý jednat a usnášet se, jsou-li přítomni všichni jeho členové; usnáší se většinou hlasů. Ustanovení § 20 platí obdobně.

(2) Při rozhodování je kárný senát vázán důvody kárného řízení uvedenými v usnesení o jeho zahájení.

(3) Soudce, se kterým je kárné řízení vedeno, má právo zúčastnit se jednání kárného senátu s výjimkou

⁴⁾ Zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech.

porady a hlasování, vyjádřit se k důvodům kárného řízení a k prováděným důkazům, klást svědkům a znalcům otázky a podávat návrhy na doplnění dokazování.

§ 141

Kárný senát rozhodne tak, že jednání, uvedené v usnesení o zahájení kárného řízení, soudci vytkne, anebo kárné řízení zastaví, nebylo-li kárné provinění prokázáno.

§ 142

(1) Proti usnesení kárného senátu o zastavení kárného řízení mohou podat do 15 dnů ode dne jeho doručení námitky předseda Ústavního soudu, popřípadě soudci, kteří podali návrh na zahájení kárného řízení podle § 134 odst. 2. O námitce rozhodne plénum tak, že usnesení kárného senátu buď potvrdí, nebo je zruší a vrátí mu věc k novému projednání; pokyny pléna k doplnění řízení je kárný senát vázán.

(2) Jestliže proti usnesení kárného senátu uvedenému v odstavci 1 námitky podány nebyly anebo jestliže plénum takové usnesení potvrdilo, hledí se na soudce, jako by s ním kárné řízení nebylo zahájeno. V téže věci kárné řízení již nelze zahájit.

(3) Proti usnesení kárného senátu, kterým bylo soudci jeho jednání vytknuto, může do 15 dnů ode dne jeho doručení podat tento soudce námitky. O námitkách rozhodne plénum tak, že buď usnesení kárného senátu potvrdí, nebo je zruší, popřípadě vrátí mu věc k novému projednání; pokyny pléna k doplnění řízení je kárný senát vázán.

Jiná rozhodování

§ 143

Podle této části se postupuje přiměřeně též při rozhodování o tom, zda

- a) soudce vykonává funkci nebo jinou výdělečnou činnost, která není s funkcí soudce slučitelná,
- b) je soudce členem politické strany nebo politického hnutí,
- c) se soudce nezúčastňuje jednání Ústavního soudu po dobu delší jednoho roku.

§ 144

(1) Pokud se v kárném řízení prokázalo, že se soudce dopustil takového jednání, že jeho další setrvání ve funkci by bylo v rozporu s posláním Ústav-

ního soudu a s postavením jeho soudců, a jestliže proti usnesení kárného senátu, kterým bylo soudci jeho jednání vytknuto, nebyly podány námitky, anebo jestliže plénum takové usnesení potvrdilo, plénum rozhodne, zda soudci jeho funkce zaniká. Návrh na takové usnesení může podat předseda kárného senátu.

(2) K usnesení podle odstavce 1 je třeba souhlasu nejméně devíti soudců. O návrhu může plénum jednat a usnášet se, je-li přítomno alespoň 12 soudců.

ČÁST PÁTÁ

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 145

(1) Jestliže k zásahu orgánu veřejné moci⁵⁾

- a) České republiky nebo
- b) České a Slovenské Federativní Republiky v oboru působnosti, kterou podle ústavních a jiných zákonů od 1. ledna 1993 převzaly orgány České republiky,⁶⁾

došlo před 1. lednem 1993 a jestliže lhůta pro podání ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu České a Slovenské Federativní Republiky stanovená v § 55 odst. 3 zákona č. 491/1991 Sb. započala po 2. listopadu 1992, lze proti takovému zásahu podat ústavní stížnost k Ústavnímu soudu do 60 dnů ode dne, kdy tento zákon nabyl účinnosti.

(2) Zjistí-li Ústavní soud, že ústavní stížnost nesměřuje proti zásahu orgánu veřejné moci uvedenému v odstavci 1, řízení zastaví.

§ 146

(1) Ústavní stížnost nebo návrh podle § 72 odst. 1 lze za podmínek stanovených tímto zákonem podat i proti zásahům orgánů veřejné moci, k nimž došlo od 1. ledna 1993 do dne, kdy tento zákon nabyl účinnosti.

(2) Pro lhůtu k podání ústavní stížnosti nebo návrhu podle odstavce 1 platí obdobně ustanovení § 72 odst. 2 nebo § 73 odst. 2 s tím, že lhůta k jejich podání, která by jinak započala přede dnem, kdy tento zákon nabyl účinnosti, začíná teprve tímto dnem.

⁵⁾ Čl. 6 ústavního zákona č. 91/1991 Sb., o Ústavním soudu České a Slovenské Federativní Republiky.

⁶⁾ Zejména čl. 3 ústavního zákona ČNR č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky.

§ 147

Ústavní stížnosti, které byly podle předpisů o Ústavním soudu České a Slovenské Federativní Republiky k němu podány před 1. lednem 1993 a o nichž tento ústavní soud nerozhodl, projedná Ústavní soud a rozhodne o nich, pokud jde o zásahy orgánů veřejné moci uvedené v § 145 odst. 1.

§ 148

(1) Ústavní stížnost podle § 145 až 147 Ústavní soud projedná a rozhodne o ní podle tohoto zákona.

(2) Při zjišťování, zda byla porušena ústavně zaručená základní práva a svobody stěžovatele,⁷⁾ vychází Ústavní soud z Listiny základních práv a svobod⁸⁾

a z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána.

§ 149

Ústavní soud se ujímá činnosti složením slibu dvanáctého soudce. Předseda Ústavního soudu svolá soudce k zasedání ve lhůtě do 15 dnů od složení slibu dvanáctého soudce. Do doby jmenování předsedy a místopředsedů Ústavního soudu plní funkci předsedy Ústavního soudu a místopředsedů Ústavního soudu věkem nejstarší soudci.

§ 150

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

183

ZÁKON

ze dne 1. června 1993,

kterým se mění a doplňuje zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 42/1992 Sb., zákona č. 93/1992 Sb. a zákona České národní rady č. 39/1993 Sb.

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

Čl. I

Zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 42/1992 Sb., zákona č. 93/1992 Sb. a zákona České národní rady č. 39/1993 Sb., se mění a doplňuje takto:

1. V § 1 odst. 3 se slova „zvláštními předpisy“ nahrazují slovy „právními předpisy“.

2. V § 4 odst. 2 písm. e) se za slova „oprávněnými jeho děti“ doplňují slova „a jeho manžel“.

3. § 4 se doplňuje odstavcem 4, který zní:

„(4) V případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.“.

4. V § 4a se v celém ustanovení výraz „domnělý vlastník“ nahrazuje výrazem „domnělá oprávněná osoba“ a výraz „vlastnictví“ výrazem „nárok“, s výjimkou písmen a) a c) v odstavci 3.

5. V § 4a odst. 4 se za slova „je možno uznat“, vkládají slova „neuplatnila-li nárok jiná oprávněná osoba, která pozbyla věci dříve“,.

6. V § 6 odst. 1 písm. m) se slova „nikdy nesloužila“ nahrazují slovy „trvale neslouží“.

⁷⁾ Čl. 6 ústavního zákona č. 91/1991 Sb.

Čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky.

⁸⁾ Usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky.

7. V § 6 odst. 1 písm. o) se za slovo „znárodnění“ vkládají slova „nebo zestátnění^{5a)}“.

Poznámka č. 5a) zní:

^{5a)} Např. zákon č. 169/1949 Sb., o vojenských újezdech.“.

8. V § 6 odst. 1 písm. u) se vypouštějí slova „na stát“.

9. V § 6 odst. 3 se na konci připojuje tato věta: „Výši nedoplatku přidělové ceny sdělí okresní úřad.“.

10. V § 8 odst. 1 se slova „které ji získaly za okolností uvedených v § 6“ nahrazují slovy „a na kterou by se vztahovalo právo na vydání podle tohoto zákona“, za slova „s tehdy platnými předpisy“ se vkládají slova „nebo za cenu nižší než cenu odpovídající tehdy platným cenovým předpisům“ a za slova „do 31. prosince 1992“ se vkládají slova „nebo do šesti měsíců od právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu o nevydání nemovitosti“.

11. § 8 se doplňuje odstavci 3 až 5, které znějí:

„(3) V případě, že vlastník pozemku daroval v tísní své pozemky fyzické osobě nebo je bezúplatně převedl v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy na budovu, k níž pozemky patřily, a jsou-li tyto pozemky ke dni účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví osoby, již byly darovány nebo bezúplatně převedeny, nebo ve vlastnictví osoby této osobě blízké, rozhodne soud na návrh oprávněné osoby:

- a) buď o zrušení smlouvy v té části, kterou byly pozemky darovány nebo bezúplatně převedeny fyzické osobě, nebo,
- b) že vlastník, jež nabyl pozemky tímto způsobem, popřípadě jeho dědic uhradí cenu darovaných pozemků; cena pozemku se stanoví podle cenových předpisů platných ke dni 24. června 1991 s tím, že při stanovení ceny se cena pozemku bude posuzovat podle druhu kultury v době darování.

Nesouhlasí-li vlastník pozemku s úhradou ceny podle písmene b), rozhodne soud o zrušení smlouvy podle písmene a).

(4) Ustanovení odstavce 3 se nepoužije v případě, že pozemky byly vlastníkem darovány nebo bezúplatně převedeny na osoby blízké.

(5) V případě, že vlastník pozemku daroval své pozemky fyzické osobě nebo je bezúplatně převedl v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy na budovu, k níž pozemky patřily, a jsou-li tyto pozemky ke dni účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví jiné osoby než osoby uvedené v odstavci 3, uhradí osoba, již byly pozemky darovány nebo bezúplatně převedeny, nebo její dědic oprávněné osobě cenu, za kterou byly pozemky převedeny na třetí osobu.“.

12. § 9 se doplňuje odstavci 7 až 9, které znějí:

„(7) V rozhodnutí podle odstavců 2 a 4 musí být uvedena výše pohledávek podle § 6 odst. 3 a 4 a lhůta k jejich zaplacení. Toto rozhodnutí může pozemkový úřad vydat i dodatečně, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí dle odstavců 2 a 6.

(8) Účastníky řízení podle tohoto ustanovení jsou oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání nemovitosti u pozemkového úřadu, povinná osoba a pozemkový fond.

(9) Řízení podle odstavce 2 je zahájeno dnem doručení dohody uzavřené dle odstavce 1 pozemkovému úřadu. Řízení podle odstavce 4 je zahájeno uplynutím lhůty dle odstavce 1 nebo oznámením některého účastníka, že k dohodě nedojde.“.

13. V § 11 odst. 1 písm. b) se slova „na pozemku se nachází hřbitov“ nahrazují slovy „na pozemku byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zřízen hřbitov“.

14. V § 11 odst. 1 písm. c) se za slova „lesnímu využití pozemku“, připojují tato slova: „nebo jedná-li se o stavbu movitou,^{9b)} nebo dočasnou,^{9c)} nebo jednoduchou,^{9d)} nebo drobnou^{9e)} a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení“.

Poznámky č. 9b), 9c), 9d) a 9e) znějí:

^{9b)} § 119 občanského zákoníku.

^{9c)} § 1 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů.

^{9d)} § 2 vyhlášky č. 85/1976 Sb.

^{9e)} § 3 vyhlášky č. 85/1976 Sb.“.

15. § 11 odst. 1 písm. d) zní:

„d) na pozemku byla na základě územního rozhodnutí, s výjimkou osad dočasně umístěných, zřízena zahrádková nebo chatová osada¹⁰⁾ nebo se na pozemku nachází zahrádková nebo chatová osada, která byla zřízena před 1. říjnem 1976,“.

16. § 11 odst. 1 písm. e) zní:

„e) na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského půdního fondu, bylo na základě územního rozhodnutí zřízeno tělovýchovné nebo sportovní zařízení nebo se na pozemku nachází tělovýchovné nebo sportovní zařízení, které bylo zřízeno před 1. říjnem 1976,“.

17. V § 11 odst. 1 se za písmeno e) doplňuje písmeno f), které zní:

„f) nelze-li provést identifikaci parcel z důvodu nedokončeného přidělového řízení podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu č. 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb.“.

18. V § 11 odst. 2 se slova „se oprávněné osobě převedou“ nahrazují slovy „pozemkový fond oprávněné osobě převede“ a slova „v přiměřené výměře a kvalitě, jako byly její původní pozemky“ nahrazují slovy „postupem podle § 8 odst. 4 zákona České národní rady č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů“ a na konci se připojují tyto věty: „Na žádost oprávněné osoby může být oprávněné osobě převeden i pozemek lesního půdního fondu s trvalými porosty, a to v ceně přiměřené ceně výměry a kvality původního pozemku. To vše v cenách ke dni 24. června 1991.“.

19. V § 11 odst. 3 se za slova „významným krajinným prvkem“ vkládají slova „nebo má-li překážka bránící vydání pozemku dočasný charakter“.

20. V § 11 se doplňují odstavce 6 a 7, které znějí:

„(6) Pomine-li překážka, pro kterou nelze nemovitost vydat, ke dni rozhodnutí pozemkového úřadu, rozhodne pozemkový úřad o vydání nemovitosti oprávněné osobě dle § 9 odst. 4.

(7) Je-li na pozemku stavba ve vlastnictví povinné osoby, která zajišťuje zemědělskou výrobu, nebo stavba ve vlastnictví státu a má-li oprávněná osoba vůči povinné osobě nebo státu nevypořádané nároky na poskytnutí náhrad dle tohoto zákona nebo na vydání majetkového podílu dle zákona č. 42/1992 Sb. ve výši nejméně 50 % ceny stavby, může rozhodnout pozemkový úřad na návrh oprávněné osoby o vydání pozemku i se stavbou. Povinná osoba nebo stát má v takovém případě právo na náhradu ve výši, o kterou cena stavby^{13a)} přesáhne nevypořádané nároky oprávněné osoby; u staveb ve správě pozemkového fondu náleží náhrada pozemkovému fondu.“.

Poznámka č. 13a) zní:

^{13a)} Vyhláška č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.“.

21. § 13 se doplňuje odstavcem 3, který zní:

„(3) Oprávněná osoba může vyzvat povinnou osobu k vydání nemovitosti a požádat o poskytnutí náhrad podle § 14 až 16 do šesti měsíců ode dne, kdy se dozvěděla, kdo je povinnou osobou, nejpozději do pěti let ode dne 24. června 1991. Neuplatněním ve lhůtě tato práva zanikají.“.

22. V § 14 se za odstavec 2 vkládají nové odstavce 3 až 6, které znějí:

„(3) Je-li cena vydávané obytné budovy, hospodářské budovy nebo jiné stavby určená ke dni 24. června 1991 nižší než cena původní stavby, má oprávněná osoba právo na poskytnutí náhrady ve výši rozdílu cen.

(4) Pro účely tohoto zákona se za podstatné zhodnocení nepovažuje meliorační zařízení pod povrchem půdy. Oprávněná osoba, které byla vydána nemovitost, na níž je umístěna meliorační stavba, je povinna meliorační stavbu udržovat.

(5) Nestane-li se oprávněná osoba též vlastníkem meliorační stavby, je povinna umožnit kontrolu, údržbu a opravy právnické nebo fyzické osobě, která odpovídá za její stav a činnost. Do provedení privatizace meliorační stavby, údržbu a opravy hlavních melioračních zařízení, která jsou k účinnosti tohoto zákona ve vlastnictví státu, hradí ze svých příjmů pozemkový fond.

(6) Hlavním melioračním zařízením se podle odstavce 4 rozumí u odvodnění čerpací stanice, otevřené a zakryté kanály od světlosti 30 cm včetně, sběrné otevřené příkopy, stavební objekty na kanálech a příkopech, poldry a obtokové nádrže, u závlah odběrné objekty, nádrže, přiváděče kryté i otevřené s objekty na nich, čerpací stanice, výtlaky a trubicí sítě až po hydrant, zpevněné manipulační plochy a cesty sloužící výhradně pro závlahový provoz.“.

Dosavadní odstavce 4, 5 a 6 se označují jako odstavce 7, 8 a 9.

23. § 15 zní:

„§ 15

(1) Při vydání pozemku dle tohoto zákona přechází do vlastnictví oprávněné osoby trvalé porosty a vše co tvoří jejich součástí (§ 120 odst. 1 obč. zák.) a meliorační zařízení umístěné pod povrchem pozemku, s výjimkou hlavních melioračních zařízení dle § 14 odst. 5, které se na tomto pozemku nacházejí v okamžiku jeho vydání.

(2) Jestliže na pozemku nebo jeho části, který má být vydán podle tohoto zákona, byl v době jeho převzetí státem nebo jinou právnickou osobou trvalý porost a jestliže na tomto pozemku není v době jeho vydání cenově srovnatelný trvalý porost, náleží oprávněné osobě náhrada za trvalý porost ve výši rozdílu mezi cenou trvalého porostu, který se na pozemku nacházel v době jeho převzetí státem nebo jinou právnickou osobou, a cenou trvalého porostu, který se na pozemku nachází v okamžiku jeho vydání.

(3) Jestliže na pozemku nebo jeho části, který má být vydán podle tohoto zákona, byl v době jeho převzetí státem nebo jinou právnickou osobou trvalý porost a jestliže na tomto pozemku není v době jeho vydání žádný trvalý porost, náleží oprávněné osobě náhrada za trvalý porost ve výši ceny trvalého porostu, který se na pozemku nacházel v době jeho převzetí státem nebo jinou právnickou osobou.

(4) Jestliže se na vydávaném lesním pozemku dle odstavce 3 nacházel les, je povinná osoba povinna zalesnit tento pozemek na své náklady ve lhůtě stanovené zákonem^{13b)} a dopěstovat les do zajištěné kultury, nedohodnou-li se účastníci jinak. Od náhrady za trvalý porost dle odstavce 3 se odečte cena vysazeného a zajištěného trvalého porostu.

(5) Jestliže na pozemku nebo jeho části, který má být vydán podle tohoto zákona, nebyl v době jeho převzetí státem nebo jinou právnickou osobou trvalý porost a jestliže na tomto pozemku je v době jeho vydání trvalý porost s výjimkou lesa, náleží povinné osobě náhrada za trvalý porost ve výši ceny trvalého porostu, který se na pozemku nachází v okamžiku jeho vydání.

(6) Jestliže na pozemku nebo jeho části, který má být vydán podle tohoto zákona, byl v době jeho převzetí státem nebo jinou právnickou osobou trvalý porost a jestliže na tomto pozemku je v době jeho vydání cenově hodnotnější trvalý porost s výjimkou lesa, náleží povinné osobě náhrada za trvalý porost ve výši rozdílu mezi cenou trvalého porostu, který se na pozemku nacházel v době jeho převzetí státem nebo jinou právnickou osobou, a cenou trvalého porostu, který se na pozemku nachází v okamžiku jeho vydání.

(7) Jestliže je oprávněná osoba povinna při vydání pozemku dle § 9 poskytnout povinné osobě náhradu za trvalý porost dle odstavců 5 a 6, je na vůli oprávněné osoby, zda převezme pozemek a uhradí náhradu za trvalý porost nebo zda požádá o vydání jiného pozemku; v takovém případě se postupuje dle § 11 odst. 2, nedohodnou-li se účastníci jinak.

(8) Ceny se stanoví podle cenových předpisů platných ke dni 24. června 1991.

(9) Je-li vlastníkem trvalých porostů stát, náhrady podle odstavců 5 a 6 se neposkytují.“

Poznámka č. 13b) zní:

„^{13b)} Zákon ČNR č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a státní správě lesního hospodářství.“

24. § 16 odst. 1 zní:

„(1) Za pozemky, které se podle tohoto zákona nevydávají a za které nelze poskytnout oprávněné

osobě jiný pozemek, poskytne stát nebo jiná právnická osoba, jejímž zřizovatelem nebo zakladatelem je stát, finanční náhradu podle zvláštních předpisů.^{13c)} Finanční náhrada spočívá ve vyplacení hotovosti a v cenných papírech, které nemají povahu státního dluhopisu, a to v cenách podle § 28a. Hotovost se vyplácí pouze původním vlastníkům vydávaných věcí.“

Poznámka č. 13c) zní:

„^{13c)} Nařízení vlády České republiky č. 504/1992 Sb., o výši náhrady v hotovosti poskytované podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb.“

25. V § 16 odst. 2 se na konci připojuje tato věta: „Pokud oprávněná osoba odkoupila od státu či právnické osoby nemovitost před účinností zákona, má nárok vůči této osobě na náhrady dle § 14 a 15 ve výši ceny^{13a)} v okamžiku přechodu na stát.“

26. V § 16 odst. 4 se za slova „k poskytnutí náhrady vlastní“ vkládají slova „nebo k nimž měla právo hospodaření^{13d)} ke dni 24. června 1991 s výjimkou nemovitostí ve správě pozemkového fondu,“.

Poznámka č. 13d) zní:

„^{13d)} Vyhláška č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších předpisů.“

27. § 16 se doplňuje odstavcem 6, který zní:

„(6) Nedojde-li k dohodě o způsobu náhrady podle odstavce 5, rozhodne o způsobu náhrady na návrh soud.“

28. § 17 odst. 1 písm. c) zní:

„c) které jsou určeny rozhodnutím o využití území pro těžbu nerostů,¹⁵⁾“.

Poznámka č. 15) zní:

„¹⁵⁾ Zákon č. 44/1988 Sb.

§ 32 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. § 10 odst. 2 vyhlášky č. 85/1976 Sb.“

29. V § 17 odst. 1 se vypouští písmeno e).

30. V § 17 se za odstavec 2 vkládají nové odstavce 3 a 4, které znějí:

„(3) Nemovitosti ve vlastnictví státu, na které nebylo ve lhůtě uvedené v § 13 uplatněno právo na vydání, může pozemkový fond převést

- a) do vlastnictví oprávněných osob k uspokojení jejich nároku na náhradu podle § 14 až 16 nebo § 20,
- b) na spoluvlastníky těchto nemovitostí za cenových a jiných podmínek platných pro nabyvatele státního majetku převáděného pozemkovým fondem na fyzické osoby postupem podle zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů, stanovených podle cenových předpisů platných ke dni převodu,
- c) v naléhavých případech na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu,
- d) směnou za jiné nemovitosti,
- e) na nabyvatele ze schváleného privatizačního projektu, pokud pozemky uvedené v § 1 odst. 1 tohoto zákona byly z privatizačního projektu vyňaty před jeho schválením a nelze je použít jako pozemky náhradní.

(4) Pozemkové úřady jsou povinny poskytnout pozemkovému fondu informace o tom, zda na nemovitost byl uplatněn restituční nárok.“

Dosavadní odstavce 3 a 4 se označují jako odstavce 5 a 6.

31. Za § 18 se vkládá nový § 18a, který zní:

„§ 18a

(1) Pozemkový fond poskytuje náhrady oprávněným osobám v případech, kdy je povinnou osobou obec nebo okresní úřad. Poskytla-li náhradu obec před účinností tohoto zákona, poskytne této povinné osobě náhradu pozemkový fond. Pozemkový fond může převzít závazky povinných osob na poskytnutí náhrad dle § 14 až 16 a § 20 tam, kde je povinnou osobou státní podnik nebo právnická osoba, jejímž zakladatelem je stát, v tom případě, kdy před privatizací nebo likvidací této právnické osoby nebyly tyto nároky vypořádány.

(2) Náhrada spočívá v poskytnutí nemovitostí ve správě pozemkového fondu nebo v poskytnutí hmotnosti ve výši stanovené zvláštním předpisem,^{13c)} popřípadě v cenných papírech, které nemají povahu státních dluhopisů.“

32. § 19 odst. 5 zní:

„(5) O přidělení pozemků do zatímního užívání rozhoduje pozemkový úřad v dohodě s vlastníky předmětných pozemků. V případě nesouhlasu vlastníka pozemku s přidělením pozemku do zatímního užívání dohodou, rozhodne pozemkový úřad o přidělení pozemků do zatímního užívání ve správním řízení. Rozhodnutí pozemkového úřadu přezkoumá na návrh účastníka soud.“

33. V § 20 odst. 1 se za slova „mu byly odňaty“ vkládají slova „nebo jinak bezúplatně převedeny“.

34. V § 20 odst. 2 se v první větě slova „jednoho roku“ nahrazují slovy „60 dnů“ a na konci odstavce se připojují tyto věty: „Nelze-li zjistit právnickou osobu, která věci převzala, nebo jejího právního nástupce nebo jestliže tato právnická osoba zanikla, poskytne náhradu podle odstavce 1 právnická osoba, která ke dni 24. června 1991 užívala pozemky oprávněné osoby. Nelze-li takto určit povinnou osobu, poskytne náhradu dle odstavce 1 pozemkový fond způsobem uvedeným v § 18a odst. 2.“

35. V § 20 odst. 5 se za slova „uvedených v § 13.“ připojuje tato věta: „Závisí-li právo na náhradu na rozhodnutí pozemkového úřadu nebo soudu, končí tato lhůta uplynutím šesti měsíců ode dne právní moci rozhodnutí.“

36. § 20 se doplňuje odstavcem 7, který zní:

„(7) Rozhodnutí ministerstva zemědělství České republiky o určení povinné osoby podle zákona č. 243/1992 Sb., ve znění zákona č. 441/1992 Sb., je uplatněním nároku podle tohoto zákona, na které se nevztahuje lhůta dle odstavce 5.“

37. V § 21a odst. 1 se vypouštějí slova „a notářské“, za slova „související s vydáním“ se vkládají slova „a výměnou“ a za slova „nemovitosti“ se vkládají slova „a poskytnutím náhrad“.

38. V § 21a odst. 2 se na konci vypouštějí slova „jestliže soud rozhodl v její prospěch“.

39. V § 22 se za odstavec 1 vkládá nový odstavec 2, který zní:

„(2) Dnem schválení návrhu pozemkové úpravy^{23a)} zaniká právo náhradního užívání.^{23b)}“

Dosavadní odstavce 2 až 7 se označují jako odstavce 3 až 8.

Poznámky č. 23a) a 23b) znějí:

^{23a)} Zákon ČNR č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů.

^{23b)} Vládní nařízení č. 47/1955 Sb., o opatřeních v oboru hospodářsko-technických úprav pozemků. Vyhláška č. 27/1958 Ú. l., kterou se vydávají prováděcí předpisy k vládnímu nařízení o opatřeních v oboru hospodářsko-technických úprav pozemků.“

40. V § 22 odst. 3 se slova „V roce 1991 a 1992“ nahrazují slovy „V roce 1991 až 1993“ a dále se vypouštějí slova „k provozování zemědělské výroby“ a slova „1991 nebo k 1. říjnu 1992“ a na konci odstavce se připojuje tato věta: „Po nabytí právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu o schválení dohody o vydání nemovitosti nebo rozhodnutí o vlastnictví

oprávněné osoby k nemovitosti může vlastník vypovědět nájem k této nemovitosti k 1. říjnu výpovědi doručenou nejpozději jeden měsíc před tímto dnem.“.

41. § 22 odst. 4 zní:

„(4) Je-li na pozemku na základě územního rozhodnutí zřízena zahrádková nebo chatová osada nebo se na pozemku nachází zahrádková nebo chatová osada, která existovala před 1. říjnem 1976, končí výpovědní lhůta dnem, kdy mělo skončit právo dočasného užívání pozemku. V případě trvalého užívání pozemku a dočasného užívání na dobu neurčitou, skončila výpovědní lhůta dnem 24. června 1991. Nájemce má právo na prodloužení nájmu o dalších 10 let, nejdéle však do roku 2001, nedohodnou-li se účastníci jinak. Nájemce má po dobu nájmu předkupní právo k pozemku. Výše ročního nájemného u těchto pozemků činí 10 % z ceny pozemku, odvozené z bonitovaných půdně-ekologických jednotek, vydaných vyhláškou ministerstva zemědělství pro účely daně z nemovitostí.“.

42. V § 22 odst. 5 se za slova „Nachází-li se na pozemku“ a za slova „slouží-li pozemek“ vkládají slova „v užívání šlechtitelské stanice“.

43. V § 22 se za odstavec 7 vkládá nový odstavec 8, který zní:

„(8) Je-li na pozemku vlastníka stavba ve vlastnictví jiné právnické osoby, která zajišťuje zemědělskou výrobu, nebo stavba ve vlastnictví státu, a má-li vlastník pozemku nevypořádané nároky na poskytnutí náhrad dle tohoto zákona nebo na vydání majetkového podílu dle zákona č. 42/1992 Sb., ve výši nejméně 50 % ceny stavby vůči vlastníkovu stavby, může na návrh vlastníka pozemku rozhodnout soud o převodu stavby vlastníkovu pozemku. Vlastník budovy má v takovém případě právo na náhradu ve výši, o kterou cena stavby^{13a)} převyšuje nároky vlastníka pozemku. Pokud vlastník pozemku nevyužije tohoto práva ve lhůtě do konce roku 1993,

- a) vymění pozemkový fond na návrh vlastníka jeho pozemek za jiný pozemek ve vlastnictví státu; v tomto případě uhradí vlastník stavby cenu pozemku pozemkovému fondu, nebo
- b) na návrh vlastníka prodá zastavěný pozemek vlastníku budovy nebo stavby, nebo
- c) na návrh vlastníka pronajme zastavěný pozemek vlastníku budovy nebo stavby bez možnosti výpovědi. Nájemce má předkupní právo k tomuto pozemku.“.

Dosavadní odstavec 8 se označuje jako odstavec 9.

44. § 22 se doplňuje odstavcem 10, který zní:

„(10) Roční nájemné za pozemky, náležející do zemědělského půdního fondu, s výjimkou pozemků lesního půdního fondu, činí 1 % z ceny pozemku,^{23c)} pokud se vlastník s nájemcem nedohodnou jinak.“.

Poznámka č. 23c) zní:

„^{23c)} Vyhláška ministerstva zemědělství České republiky č. 613/1992 Sb., kterou se stanoví seznam katastrálních území s přiřazenými průměrnými cenami pozemků orné půdy, chmelnic, vinic, zahrad, ovocných sadů, luk a pastvin odvozenými z bonitovaných půdně ekologických jednotek.“.

45. V § 23 se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a doplňuje se nový odstavec 2, který zní:

„(2) Povinnou osobou k poskytnutí náhrad je právnická osoba, která budovu užívá nebo ji naposledy užívala před jejím odstraněním, opuštěním nebo vrácením vlastníkovu.“.

46. § 23 se doplňuje odstavcem 3, který zní:

„(3) V případě, že vlastník získal nemovitost přídělem od státu, je povinen uhradit státu nedoplatek přídělové ceny. Jeho výši stanoví okresní úřad. K přijetí nedoplatku se zmocňuje ministerstvo zemědělství České republiky.“.

47. § 24 zní:

§ 24

Náhrady za trvalé porosty

(1) Při ukončení nájmu pozemku dle § 22 přechází do vlastnictví vlastníka pozemku trvalé porosty, nezbytné stavby bezprostředně související s trvalými porosty a meliorační zařízení umístěné pod povrchem země, které se na tomto pozemku nacházejí v okamžiku ukončení nájmu.

(2) Jestliže na pozemku nebo jeho části, na kterém má být ukončen nájem, byl ke dni vzniku práva užívání trvalý porost a jestliže na tomto pozemku není v době ukončení nájmu cenově srovnatelný trvalý porost, náleží vlastníkovu pozemku náhrada za trvalý porost ve výši rozdílu mezi cenou trvalého porostu, který se na pozemku nacházel v době vzniku práva užívání, a cenou trvalého porostu, který se na pozemku nachází v okamžiku ukončení nájmu.

(3) Jestliže na pozemku nebo jeho části, na kterém má být ukončen nájem, byl ke dni vzniku práva užívání trvalý porost a jestliže na tomto pozemku není v době ukončení nájmu žádný trvalý porost, náleží vlastníkovu pozemku náhrada za trvalý porost ve výši ceny trvalého porostu, který se na pozemku nacházel ke dni vzniku práva užívání.

(4) Jestliže se na lesním pozemku, na kterém má být ukončen nájem, nacházel ke dni vzniku práva užívání les, je nájemce povinen zalesnit tento pozemek na své náklady ve lhůtě stanovené zákonem^{13b)} a dopěstovat les do zajištěné kultury, nedohodnou-li se účastníci jinak. Od náhrady za trvalý porost dle odstavce 3 se odečte cena zajištěné kultury.

(5) Jestliže na pozemku nebo jeho části, na kterém má být ukončen nájem, nebyl ke dni vzniku práva užívání trvalý porost a jestliže na tomto pozemku je v době ukončení nájmu trvalý porost s výjimkou lesa, náleží nájemci náhrada za trvalý porost ve výši ceny trvalého porostu, který se na pozemku nachází v okamžiku ukončení nájmu.

(6) Jestliže na pozemku nebo jeho části, na kterém má být ukončen nájem, byl ke dni vzniku práva užívání trvalý porost a jestliže na tomto pozemku je v době ukončení nájmu cenově hodnotnější trvalý porost s výjimkou lesa, náleží nájemci náhrada za trvalý porost ve výši rozdílu mezi cenou trvalého porostu, který se na pozemku nacházel ke dni vzniku práva užívání, a cenou trvalého porostu, který se na pozemku nachází v okamžiku ukončení nájmu.

(7) Jestliže je vlastník pozemku povinen při ukončení nájmu dle § 22 poskytnout nájemci náhradu za trvalý porost dle odstavců 5 a 6, je na vůli vlastníka, zda převezme pozemek a uhradí náhradu za trvalý porost nebo zda požádá o výměnu pozemku za jiný pozemek ve vlastnictví státu; v takovém případě se postupuje dle § 11 odst. 2, nedohodnou-li se účastníci jinak.

(8) Ceny se stanoví podle cenových předpisů platných ke dni 24. června 1991.

(9) Je-li vlastníkem trvalých porostů stát, náhrady podle odstavců 5 a 6 se neposkytují.“

48. V § 25 odst. 1 se na konci připojuje tato věta: „Je-li smlouva uzavřena na dobu určitou, mění se změnou osoby pronajímatele na smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou.“

49. V § 25 se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní:

„(3) Ustanovení odstavce 2 se nevztahuje na pozemky školních statků, středních zemědělských škol a vysokých škol. V těchto případech může vlastník vypovědět dohodu o nájmu pozemků nejdříve k 1. říjnu 1995.“

Dosavadní odstavec 3 se označuje jako odstavec 4.

50. V § 25 odst. 4 se slova „orgán státní správy“ nahrazují slovy „příslušný okresní úřad, Magistrátní úřad hl. m. Prahy a magistráty měst Brna, Ostravy a Plzně“.

51. V § 28a se na konci připojují tato slova: „a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí movitých s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny“.

52. Za § 28a se vkládá nový § 28b, který zní:

„§ 28b

(1) Pokud došlo k přechodu vlastnictví k nemovitostem podle zákonů o zemědělském družstevnictví a prováděcích předpisů nebo podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb. a tato změna nebyla zaevidována v pozemkových knihách nebo na Listu vlastnictví u příslušného střediska geodézie, je vlastníkem těchto nemovitostí osoba, která byla k 24. červnu 1991 zapsána jako vlastník v katastru nemovitostí.

(2) Pokud nedošlo k přechodu vlastnictví na kupujícího proto, že nebyl udělen souhlas nebo dodatečný souhlas ministerstvem zemědělství podle § 13 zákona č. 46/1948 Sb., považuje se za původního vlastníka kupující, pokud prokáže, že k uzavření kupní smlouvy došlo a že na jejím základě byla uhrazena kupní cena, a pokud nemovitosti nepřešly již na základě tohoto zákona na jiné oprávněné osoby.“

53. V § 32 se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a doplňují se nové odstavce 2 a 3, které znějí:

„(2) Za okamžik přechodu na stát nebo jinou právnickou osobu postupem podle zákona č. 142/1947 Sb. se považuje den faktického převzetí nemovitostí státem nebo jinou právnickou osobou.

(3) K přechodu vlastnického práva na přidělce podle zákonů o pozemkových reformách došlo u přidělu podle zákona č. 142/1947 Sb. vkladem vlastnického práva do pozemkové knihy a u přidělu podle zákona č. 46/1948 Sb. převzetím držby přidělcem na základě právoplatné přidělové listiny. Přidělené nemovitosti nelze vydat původnímu vlastníkov, jemuž byly zabráný podle zákonů o pozemkových reformách, nebo osobám oprávněným na jeho místě pouze v případě, že přidělc - fyzická osoba nebo jeho právní nástupci takto nabyté vlastnické právo nepochybně doloží.“

54. Za zrušený § 33 se vkládají nové § 33a až 33c, které znějí:

„§ 33a

Vypořádání nároků

(1) Veškeré nároky na poskytnutí náhrad podle tohoto zákona a nároky na vydání podílu podle zákona č. 42/1992 Sb. (dále jen „zákon“) jsou pohledávkami, které lze smluvně převádět na jiné osoby (dále jen „pohledávky“). Nabyvatel má postavení oprávněné osoby podle tohoto zákona a podle zákona.

(2) Povinná osoba podle tohoto zákona nebo její právní nástupce, s výjimkou státního podniku, transformované družstvo nebo právnická osoba vzniklá podle zákona (dále jen „dlužník“) je povinna vypracovat soupis všech věcí nebo souborů věcí v jejím vlastnictví s výjimkou nemovitostí, na které byl uplatněn

nárok na vydání podle tohoto zákona, včetně jejich ocenění v zůstatkových účetních cenách; u věcí s nulovou účetní hodnotou se cena stanoví ve výši 20 % z pořizovací ceny. Dále je povinna umožnit osobám oprávněným k poskytnutí náhrady podle tohoto zákona nebo oprávněným osobám, které mají právo na vydání podílu podle zákona, nebo osobám, na které tyto oprávněné osoby tyto nároky převedly (dále jen „věřitel“), přístup k tomuto seznamu.

(3) Pohledávky téhož věřitele vůči dlužníkovi lze sčítat. Věřitelé mohou své pohledávky sdružovat.

§ 33b

Výbory oprávněných osob

Nedošlo-li do 30 dnů od uplynutí lhůty k převzetí pozemku ve vlastnictví věřitele nebo jiné oprávněné osoby k dohodě o vypořádání pohledávek dlužníka, může se ustavit výbor pro jejich vypořádání (dále jen „výbor“). Členy výboru jsou věřitelé, u kterých nedošlo od uplynutí lhůty k převzetí pozemku ve vlastnictví věřitele nebo jiné oprávněné osoby k vypořádání pohledávek, a oprávněné osoby s majetkovými vklady či podíly u dlužníka. Zastoupení obou skupin musí být stejné.

§ 33c

Řízení o vypořádání pohledávky

(1) Výbor řeší jednotlivé případy vypořádání pohledávek buď na základě dohody, nebo v případě, že nelze dohody dosáhnout, pomocí dražby, jejímiž

účastníky jsou věřitelé, kteří zajišťují zemědělskou výrobu, a dlužník (dále jen „dražba“). Způsob vyhlášení a provedení dražby stanoví vláda nařízením, které vydá do 30 dnů od účinnosti tohoto zákona.

(2) Jednotlivé případy vyřizuje výbor na základě došlých žádostí věřitelů. Podaná žádost musí být vyřízena do 30 dnů od jejího podání buď dohodou, nebo vyhlášením dražby.“

Čl. II

(1) Nároky podle tohoto zákona může oprávněná osoba uplatnit do dvou měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona.

(2) Neuplatněním nároku ve lhůtě stanovené podle odstavce 1 právo zaniká.

Čl. III

Předseda Poslanecké sněmovny se zmocňuje, aby ve Sbírce zákonů vyhlásil úplné znění zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, jak vyplývá ze zákonů jej měnících a doplňujících.

Čl. IV

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 1993.

Uhde v. r.

Havel v. r.

Klaus v. r.

184

OPATŘENÍ

České národní banky

ze dne 8. června 1993,

jímž se stanoví

podmínky pro obchod s devizovými prostředky
prováděný devizovými bankami na vnitřním devizovém trhu

Česká národní banka podle § 36 písm. c) zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, a § 13 devizového zákona č. 528/1990 Sb., ve znění zákona č. 228/1992 Sb., stanoví:

§ 1

Účel opatření

Účelem tohoto opatření je stanovit podmínky pro obchod s devizovými prostředky prováděný devizovými bankami¹⁾ na vnitřním devizovém trhu.

§ 2

Vymezení pojmů

(1) Vnitřním devizovým trhem se pro účely tohoto opatření rozumí mezibankovní devizový trh a obchod s devizovými prostředky, uskutečňovaný mezi klienty devizových bank a devizovými bankami.

(2) Účastníkem mezibankovního devizového trhu je Česká národní banka a devizové banky, pokud mají povolení České národní banky k obchodování s devizovými hodnotami a provádění platebního styku se zahraničím v rozsahu vyžadovaném pro operace podle tohoto opatření.

(3) Na mezibankovním devizovém trhu se uskutečňuje nákup a prodej devizových prostředků ve smyslu § 7 odst. 1 devizového zákona mezi účastníky mezibankovního devizového trhu.

(4) Klientem devizové banky se rozumí devizový tuzemec-právní osoba a devizový tuzemec-fyzická osoba-podnikatel při vykonávání své podnikatelské činnosti²⁾ (dále jen „klient“).

§ 3

Mezibankovní devizový trh

(1) Účastníci mezibankovního devizového trhu spolu navzájem obchodují s devizovými prostředky na pohotovém i termínovém trhu za dohodnuté směnné kurzy.

(2) Česká národní banka rovněž realizuje obchody s devizovými bankami ve vybraných volně směnitelných měnách v rámci fixingu směnného kurzu české koruny k volně směnitelným měnám (devizový fixing). Požadavky na nákup nebo prodej vybraných měn proti české koruně mohou předávat pouze účastníci mezibankovního devizového trhu nejpozději do 11.00 hod. dopoledne místního času do České národní banky, oddělení správy aktiv, prostřednictvím komunikačního systému REUTERS nebo telefonicky. Takto předané požadavky jsou pro Českou národní banku a ostatní účastníky mezibankovního devizového trhu závazné a následný prodej nebo nákup volně směnitelných měn se uskuteční za kurz deviza střed stanovený Českou národní bankou při devizovém fixingu.

(3) Česká národní banka může odmítnout požádku nebo nabídku devizových prostředků některé devizové banky v případě, že nejsou dodržována další opatření České národní banky v devizové oblasti.³⁾

(4) Operace České národní banky s valutami se na mezibankovním devizovém trhu uskutečňují v rozpětí podle platného oficiálního kurzu valut pro nákup nebo prodej.

§ 4

Obchody devizových bank s klienty

(1) Obchody devizových bank s klienty při nákupu devizových inkas a zajišťování devizových úhrad

¹⁾ § 3 zákona č. 528/1990 Sb., devizový zákon, ve znění zákona č. 228/1992 Sb. (úplné znění č. 457/1992 Sb.).

²⁾ § 5 devizového zákona.

³⁾ Např. opatření Státní banky československé č. 26 ze dne 1. června 1992, kterým se stanoví omezení a podmínky pro nezajištěné devizové pozice, vyhlášené v částce 86/1992 Sb.

do zahraničí se uskutečňují za dohodnuté platné směnné kurzy volně směnitelných měn k české koruně a mohou být sjednávány jako pohotové (valutou spot) i termínové devizové operace.

(2) Česká národní banka může použití dohodnutých platných směnných kurzů upravit nebo omezit.

(3) Devizová banka může klientovi nabídnout provedení pohotové devizové operace podle kurzu vyhlášeného Českou národní bankou při devizovém fixingu v den sjednání devizové operace.

(4) Devizové operace, sjednané mezi devizovou bankou a klientem dle odstavce 3, se uskuteční kurzem české koruny pro nákup nebo prodej devizových prostředků s rozpětím nepřesahujícím $\pm 0,5\%$ od kurzu deviza střed vyhlášeného Českou národní bankou.

§ 5

Oficiální směnné kurzy

(1) Směnné kurzy vyhlášené Českou národní bankou jako kurzy devizového trhu - devizy jsou oficiálními kurzy deviz platnými pro následující pracovní den po jejich vyhlášení a do vyhlášení platnosti nových oficiálních kurzů deviz.

(2) Směnné kurzy vyhlášené Českou národní bankou jako kurzy devizového trhu - valuty jsou oficiálními kurzy valut platnými pro následující pracovní den po jejich vyhlášení a do vyhlášení platnosti nových oficiálních kurzů valut.

(3) Směnné kurzy střed pro operace s valutami mohou být devizovou bankou při prodeji nebo nákupu valut na území České republiky kótovány odlišně od oficiálních kurzů valuta střed, přičemž kurzy pro prodej valut nesmí překročit oficiální kurzy valuta prodej a kurzy pro nákup valut nesmí být nižší než oficiální kurzy valuta nákup. Česká národní banka může podle potřeby rozpětí oficiálních kurzů valut měnit.

§ 6

Česká národní banka je oprávněna určovat okruh vybraných volně směnitelných měn, se kterými bude obchodovat v rámci denního fixingu kurzu české koruny k volně směnitelným měnám.

§ 7

Zrušuje se opatření Státní banky československé ze dne 24. srpna 1992, jímž se stanoví podmínky pro obchod s devizovými prostředky prováděný bankami na vnitřním devizovém trhu, vyhlášené v částce 88/1992 Sb.

§ 8

Toto opatření nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Guvernér:

Ing. Tošovský v. r.

REDAKČNÍ SDĚLENÍ**o opravě chyby****v zákonu č. 171/1993 Sb., kterým se mění a doplňuje občanský soudní řád**

V čl. I bodu 19 v § 153b odst. 1 má místo „které nebylo ve věci nařízeno“ správně být „které bylo ve věci nařízeno“.

Redakce

Vydavatel: Ministerstvo vnitra ve Vydavatelství a nakladatelství MV ČR, Hybernská 2, 110 00 Praha 1, telefon (02) 22 41 77, fax (02) 235 32 66 - **Redakce:** Nad stolou 3, poštovní schránka 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon: (02) 37 69 71 a 37 88 77, fax (02) 37 88 77 - **Tisk:** Tiskárna VN MV ČR, pošt. schr. 10, 149 00 Praha 415 - **Administrace:** písemné objednávky předplatného a reklamace - SEVT, a. s., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, fax (02) 53 00 26, změny adres a počtu odebíraných výtisků - SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8, tel. (02) 683 05 51-8, l. 154-158, fax (02) 683 19 86 - Vychází podle potřeby - **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámených ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha činí 900,- Kč) - **Účet pro předplatné:** Komerční banka Praha 1, účet č. 19-706-011 - Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha č. j. 1173/93 ze dne 9. dubna 1993.

Distribuce předplatitelům: SEVT, a. s., Pod plynojemem 93, 180 00 Praha 8 - Změny adres se provádějí do 15 dnů. V písemném styku vždy uvádějte IČO - právnická osoba; r. č. (bez lomítka) - soukromá osoba. Požadavky na nové předplatné budou vyřízeny do 15 dnů a dodávky budou zahájeny od nejbližší částky po tomto datu - Reklamace je třeba uplatnit písemně do 15 dnů od data rozeslání - Jednotlivé částky lze na objednávku obdržet v odbytovém středisku SEVT, Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon (02) 53 38 41, l. 316, fax (02) 53 00 26; za hotové v prodejnách SEVT: Praha 1, Tržiště 9, telefon (02) 53 38 41, l. 318 - Praha 4, Jihlavská 405, telefon (02) 692 82 87 - Brno, Česká 14, telefon (05) 265 72 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, telefon (017) 268 95 - Ostrava, Dr. Šmerala 27, telefon (069) 22 63 42 a ve vybraných knihkupectvích.